

Nhật Kí Ba Viết Cho Con

Contents

Nhật Kí Ba Viết Cho Con	1
1. Chương 1: My Sweetheart	1
2. Chương 2: Vợ Với Con... Cái Nợ Đời	2
3. Chương 3: Chú Vũ	2
4. Chương 4: Đi Công Viên	3
5. Chương 5: Dì Ngọc	4
6. Chương 6: Dì Thường Xuân	5
7. Chương 7: Tập Vẽ	7
8. Chương 8: Tè Dầm	8
9. Chương 9: Ngoại Truyện 1: Chào Ba	10
10. Chương 10: Ngoại Truyện 2 Khi Chúng Ta Nhìn Về Hai Hướng Khác Nhau	12
11. Chương 11: Ngoại Truyện 3 Một Thời Để Nhớ	20

Nhật Kí Ba Viết Cho Con

Giới thiệu

Nói về một câu chuyện của tôi và con gái tôi được viết dưới ngòi bút của cô bạn thân nhất. Câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ki-ba-viet-cho-con>

1. Chương 1: My Sweetheart

Bé con thích được gọi là sweetheart hơn là baby, girl, hay thậm chí tên thật của nó. Điều này khiến tâm trạng ba nó khá down. Ba vẫn thích gọi tên thật của con hơn con gái ạ.

Vừa đón con từ nhà trẻ về, con bảo ba:

- Con sẽ nấy bạn XYZ*

* Ba khỏi thèm nhớ tên luôn, dù sao cũng chỉ là một thằng nhóc đi ngang qua đời con thôi.

Ba khóc thét, con mới năm tuổi thôi mà, nhưng ba vẫn nén dòng nước mắt hỏi:

- Vì sao?

- Vì con yêu bạn ấy!

- Vì sao con yêu bạn XYZ mà không yêu bạn ABC hay QWE?

- Vì trưa nay XYZ cho con nửa chén cơm trứng mà bạn ấy thích nhất.

Ba nhìn xuống sàn, bạn ấy thích nhất hay con thích nhất đây? Rất có thể là bạn đó không thích ăn cơm trứng nên bỏ cho con đấy. Sao con tôi có thể bị dụ khị chỉ vì nửa chén cơm trứng hả trời?

- Tuần nào ba cũng xuống bếp làm cơm trứng cho con, sao không thấy con nói yêu ba mà lại nói yêu bạn XYZ.

Bé con ngẫm nghĩ chán chê.

- Ba nói có ní, hừm... Thôi vậy, thế nỡn nên con nấy ba. Quyết định vậy ba nhé? Ngoéo tay hứa nào.

- ...

Có nên ngoéo tay với nó không đây?

2. Chương 2: Vợ Với Con... Cái Nợ Đời

Sáng con không chịu ăn, ba bận đọc báo cáo nghiệm thu nên chẳng rời mắt ra “chiếu tướng” con như mọi khi được. Lúc nghe con kêu ré lên thì dì Ngọc đã hất bay cái tô cơm của con xuống đất rồi. Ba công nhận là đi con hành động như vậy trước một đứa con nít là không đúng nhưng con cũng đừng ý việc đi con không hiểu tiếng Nhật mà mắng người ta là con lợn chứ?

Ba phạt con đứng góc nhà mười phút. Hôm nay ngoan đến lạ, lùi thủi ra góc nhà đứng mà không bĩu môi kêu ca. Ba đã nghi nghi rồi nhưng phải đọc nốt cái báo cáo nên phải rời mắt khỏi con. Đến giờ bà giúp việc đưa con đi lớp, thấy con tươi cười khác thường thì ba than thầm trong bụng, lại phá hoại gì đây? Nếu không làm gì có chuyện vừa bị phạt xong mà cười toe toét thế kia.

Ba giục vội bác giúp việc đưa con đi thật mau, chiến tranh mà nổ ra thì ba khỏi đi làm. Quả nhiên chỉ mấy phút sau đến lượt dì Ngọc kêu ré lên.

Trời ạ, hai người không thể sống chung với nhau được à?

Nếu không sống chung được thì cũng đừng làm gì phá hoại tài sản chứ.

Hộp màu nước con đổ lên cái váy lụa trắng, và cả cái váy lụa trắng của dì con ấy, tất cả bọn chúng đều được mua từ tiền rút trong ví của ba đó.

Thiệt không biết tối nay về phải xử phạt con gái thế nào đây.

Con gái nói yêu ba, thương ba nhất, vợ nói yêu anh thương anh nhất mà sao cứ thi nhau hành hạ thể xác và cái ví tiền của tôi thế này?

Kết luận: Đừng tin những gì phụ nữ nói.

3. Chương 3: Chú Vũ

Sáng thứ bảy ba thức giấc vì tiếng trò chuyện của con và chú Vũ ở phòng ăn.

Chú Vũ:... là sao?

Con: Bạn ấy xô cháu.

Chú Vũ: Tự đừng bạn ấy xô cháu hả?

Ba đoán con đang gật đầu.

Chú Vũ: Không có lí do gì sao?

Con: Chắc tại cháu dễ thương.

Chú Vũ con cười lẫn còn ba thì nằm giường vỗ đùi đắc chí, đúng là con gái ba, trả lời hay!

Con: Cháu ghét bạn ấy lắm, ngày nào bạn ấy cũng xô cháu ngã.

Chú Vũ: Chú bảo này, lần sau thế cháu phải thế này... thế này...

Ba ngái ngủ bò dậy, thò đầu ra phòng ngủ nhìn vào phòng ăn, thấy chú Vũ đang lấy bịch gạo (chắc bà nội mới mua) làm bao cát dạy con... đấm bốc. Ôi trời ơi, bảo sao con gái tôi không thích búp bê chỉ thích siêu nhân Đổ. Hóa ra tất cả là tại cái thằng tội đồ này!

Bà nội đi đâu về. Con vừa thấy đã chào rõ to làm bà giật cả mình. Muốn nhờ vả là phải lấy lòng, sao ba chưa dạy con đã biết hay vậy? Sau đó con đưa mắt nhìn ba, ba tảng lờ đi. Con lại tới gần giật giật áo ba. Ba lườm cho con một cái, hôm trước không đổ màu nước vào váy dì Ngọc làm dì giận thì sao hôm nay phải nhờ bà nội. Con chắc tự ý thức được mình sai, gương ánh mắt như cú con nhìn ba. Hừ, bình thường ba xiêu lòng rồi đấy, nhưng cái váy đó của dì con giá bao nhiêu con biết không? Ba không những phải mua lại mà còn phải mua cái đắt hơn đó. Chắc, nói thế chứ không phải vì ba tiếc tiền, ba chỉ là muốn dạy con tự chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm thôi.

Con thấy ba “vô tình” thế thì lững thững đi về phía bà nội. Cứ đi được một bước lại quay lại lưu luyến nhìn ba lấy một cái làm ba phải nhin cười và chú Vũ phải rời mắt khỏi ti vi để nhìn xem con định làm gì. May cho chú Vũ là ba nói cái này chỉ đàn bà con gái mới mua được nếu không chú nhất định bị con nhờ rồi.

Bà nội con hỏi:

- Sao thế?

- Bà nội ơi. – Mắt lại nhìn ba một cái. Thấy ba không phản ứng gì, con quay lại phía bà nội.

- Bà đưa con đi mua... - Con ngẫm nghĩ một hồi, chắc không nhớ ra từ ấy nên nói. – Mua underwear.

Bà nội:

- Ăn đờ cái gì hả con? Con muốn ăn gì?

Ba với chú Vũ đã cười nghiêng ngả.

Con nhú nhú mày nghĩ rồi bất ngờ tóc vấy lên cao, chỉ vào phần dưới bụng.

- Mua cho con cái mặc chỗ này.

- Cái đó gọi là si-líp hoặc quần lót!

Ba vừa nhắc bài cho con, vừa cười tới đứng không vững, đánh đổ cả ghế lúc chạy lại kéo váy con xuống. Vụ này ba sẽ kể lại cho thằng con rể tương lai nghe.

4. Chương 4: Đi Công Viên

Như thói quen, cứ chiều chủ nhật là ba đưa con đi chơi công viên. Chắc vì sự chăm chỉ tập luyện của ba con mình nên sang đến tuần này con đã tự đi được xe đạp hai bánh rồi. Không hiểu sao nhìn con tự đạp xe được mà không cần ba phải giữ đằng sau, ba có cảm giác đạt được thành tựu còn hơn cả khi bản báo cáo tổng kết được thông qua.

Trên đường đi về có một đoạn không đạp xe được, con phải dắt xe. Ba muốn giúp, lại nhớ ra là dì Thường Xuân nói con năm tuổi rồi, phải dạy cho con tính tự lập vì thế ba cố tình lờ đi ánh mắt xin giúp đỡ của con, còn giục con đi nhanh hơn.

- Đi nào con.

Con giở giọng dối:

- Ba bóc lột sức nao động của con.

Khí gió nhà cô, không biết cô học được câu này ở đâu. Ba nín cười đáp:

- Xe của con, con phải tự dắt chứ?

- Sao sáng nào ba cũng dắt xe cho dì Ngọc, sao ba không dắt xe cho con được?

Thông minh, quan sát tốt, lí luận sắc bén, rất có khả năng làm luật sư giỏi trong tương lai, chỉ khổ thằng bố con là làm sao trả lời được bây giờ?

Ba phải làm bài tập Marketing cho dì Ngọc, già đầu rồi mà tối còn làm bài tập đây này. Đã thế dì con còn cười bảo: Lấy vợ trẻ nên phải chịu khổ tí chứ. Làm xong bài tập cho dì, ba với dì tập thể dục đêm khuya mất một lúc thì ngó lên đồng hồ đã mười một giờ rồi.

Thôi chết! Quên không chúc con gái ngủ ngon rồi. Giờ này chắc con đã ngủ nhưng ba không yên tâm, phải kiểm tra rồi mới đi ngủ được. Ba rón rén đi sang phòng con, thấy bác giúp việc đã giúp con tắt đèn rồi nhưng qua cánh cửa khép hờ ba vẫn thấy trong phòng lập lòe ánh sáng điện thoại. Thảo nào ăn cơm xong ba tìm mãi không thấy điện thoại đâu. Cứ nghịch điện thoại thế này có hỏng hết mất không cơ chứ. Ba định đẩy cửa bước vào thì chợt nghe tiếng con.

Đầu giây bên kia nói gì ba không nghe rõ, ba không muốn nghe lén đâu nhưng bước chân ba cứ dừng ở cửa.

Con vẫn sụt sịt:

Con gái ngốc nghếch của ba, bên đó bây giờ là mấy giờ rồi chứ, papa con có khi phải trốn trong nhà vệ sinh mà nghe điện thoại của con đấy. Con biết là vợ của papa con khó tính tới mức nào mà. Đầu giây bên kia có lẽ từ chối, nên con không đòi kể chuyện nữa mà hỏi câu hỏi khác.

Ba lặng người đi. Hơn một năm rồi sao con vẫn còn hỏi câu hỏi ấy? Con thông minh và cố chấp hệt như mẹ của con. Ba biết thế mà vẫn thấy tim đau ê ẩm. Là con quá thương yêu papa con hay vì ba thương yêu con chưa đủ?

Nếu là ba của một năm trước, hẳn đã vì tự ti mà rời khỏi phòng con. Nhưng ba sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi cái bóng papa của con nếu không dám đối diện. Dù con có nhớ thương papa con tới mức nào thì người con có thể dựa vào bây giờ và sau này chỉ có thể là ba thôi.

Con cúp máy, tiếng sụt sịt cũng nhỏ dần. Ba mở cửa, bật đèn ngủ, trèo lên giường ôm con gái nhỏ. Giả bộ không nhìn thấy đôi mắt đỏ của con mà hỏi:

- Con muốn nghe tiếp truyện siêu nhân Đổ bảo vệ thế giới không?

5. Chương 5: Dì Ngọc

1. Vì sao dì không ưa con?

Ba chỉ có một thằng em trai là chú Vũ và một ông anh trai là bác Bình của con. Ba lớn lên cùng một đám anh em trai và thực sự không biết được những cô bé gái sẽ có những suy nghĩ và hành động như thế nào. Vì thế sống với con và dì Ngọc là thử thách lớn nhất cuộc đời ba.

Ba hơn dì Ngọc tám tuổi, và dì hơn con mười lăm tuổi. Kể ra một người đàn ông hai mươi chín tuổi như ba sống cùng con và dì Ngọc thì không giống sống cùng vợ và con gái chút nào, ba luôn có cảm thấy giống như ba đang sống cùng hai cô con gái vậy. Và ba thật buồn là đứa lớn và đứa nhỏ lại chẳng hợp nhau chút nào.

Có lẽ vì vợ của papa con đã hằn sâu vào tim con một bóng ma tâm lí thế nên con đã chẳng dễ dàng gì để chấp nhận dì Ngọc. Dì Ngọc cũng có lí do để khó lòng chấp nhận con. Con không biết đâu, dì Ngọc của con đã có không biết bao nhiêu trận đánh ghen trong tương tương với mẹ của con. Cái bóng của mẹ con trong lòng ba quá lớn, điều đó khiến dì luôn có cảm giác không an toàn, không nắm chắc. Khó khăn lắm ba và

dì mới kết hôn và dì đang dần lấy lại được tự tin thì con xuất hiện. Dì luôn sợ rằng tình yêu của ba dành cho con sẽ khiến ba nhớ về mẹ con, điều này ba không thể nào phủ nhận được. Nếu không có con ba có thể thỉnh thoảng mới nhớ tới mối tình đầu ngọt ngào mà cũng đầy chua xót của mình, thỉnh thoảng mới nhớ tới cô gái chẳng mấy xinh đẹp nhưng luôn tự tin và quyết đoán đã hút hồn ba thời niên thiếu. Vì có con, ba nhớ về người ấy nhiều hơn, thường xuyên hơn. Nhưng ba luôn ý thức được đâu là quá khứ, đâu là thực tại, và ba biết vợ của ba bây giờ là ai. Có lẽ thật khó để khiến con hiểu tình yêu của người lớn, dù sự thật rằng người bên ba bây giờ không phải là mẹ con, sự thật rằng hiện nay ba yêu người đó, nhưng con sinh ra vì tình yêu của ba và mẹ con cũng là sự thật.

Cả con và dì Ngọc đều rất quan trọng đối với ba, ba luôn tự hỏi bản thân đến chừng nào con và dì mới thân thiện được với nhau. Sau mọi nỗ lực kéo hai người sát lại gần nhau nhưng chỉ khiến cho cả con và dì ghét nhau hơn thì ba đầu hàng, đành chỉ cố gắng để hai người khỏi dẫn đến mâu thuẫn mà thôi. Thành ra chạnh chọe cái cọ buổi sáng, to tiếng ầm ĩ buổi tối dường như là đặc trưng của nhà mình rồi ấy, con nhỉ? Có hôm chủ nhật ba ngủ dậy thấy nhà im ắng khác thường, chợt nhớ chú Vũ đón con sang ông bà nội từ tối qua, dì Ngọc về nhà mẹ đẻ. Tự dưng ba thấy sự yên tĩnh mà ba hằng mơ ước này lại khiến ngôi nhà chẳng giống nhà mình chút nào cả. Ba thật mâu thuẫn phải không con gái?

2. Vì sao ba và dì Ngọc kết hôn?

Ba hai mươi tám tuổi kết hôn với dì Ngọc con khi đó mới hai mươi, vậy lí do là vì sao? Ba đoán rồi một ngày con sẽ hỏi câu hỏi ấy.

Dì Ngọc: Vì không cưỡng lại được sức mạnh của tình yêu.

Chú Vũ: Vì ba cháu muốn đem dì về nuôi cho lớn dần như cháu ấy.

Bác Bình: Vì ba cháu sợ ế như bác (Tình trạng hiện tại của bác: 32 tuổi, chưa có người yêu.)

Dì Thường Xuân: Vì ba cháu bị úp sọt. (Ba: Bảo sao vợ tui ghét bà.)

Chồng dì Thường Xuân: Không biết, không quan tâm.

Ông bà nội: Vì ba cháu đòi cưới.

Ba: Không muốn dối lòng và không muốn bị đánh nên ba lựa chọn im lặng. (Dì Thường Xuân: trả lời như thế này là ông đủ chết rồi.)

P/s (dì Thường Xuân): Đoạn này là dì đi phỏng vấn từng người đó để có đáp án đó. ^^

6. Chương 6: Dì Thường Xuân

Dì Thường Xuân là bạn thân nhất với mẹ của con và cả ba nữa, dì còn làm ở khoa nhi vì thế thời gian đầu nếu không có dì thì không biết ba phải xoay sở như thế nào trong việc chăm sóc con. Khi đó con chẳng nói được mấy câu tiếng Việt, ngoài ba, chú Vũ và dì Thường Xuân ra thì con không chịu tiếp xúc với ai. Vì thế ông bà nội và bà giúp việc chẳng thể nào lại gần con trong thời gian đó. Con còn nhớ hai tuần đầu tiên ba đưa con về Việt Nam chứ? Con khóc cả ngày, khóc mệt thì ăn, ăn xong lại khóc, khóc mệt thì ngủ, ngủ dậy lại khóc, khóc đói lại ăn... Chú Vũ của con thì sợ nhất con gái khóc, và chú ấy chăm một cô nàng mười bốn, hay hai mươi bốn tuổi thì được chứ chăm một đứa bốn tuổi đang khóc như lũ về như con thì chạy mất dép. Ba của con thì ngổ rùng, chỉ có kinh nghiệm làm ba kể từ ngày gặp con, dì Ngọc của con thì còn đợi ba chăm con xong qua chăm dì ấy. Thế nên:

Con khóc, gọi dì Thường Xuân.

Con ốm sốt, gọi dì Thường Xuân.

Tìm trường mẫu giáo cho con, gọi dì Thường Xuân.

Tìm trường cấp một cho con, gọi dì Thường Xuân.

Không tìm được giúp việc, gọi dì Thường Xuân.

Đột xuất thiếu người trông con, gọi dì Thường Xuân.

Con giận ba, gọi dì Thường Xuân.

Con chán ăn, gọi dì Thường Xuân.

Con táo bón, gọi dì Thường Xuân.

...

Dì Thường Xuân thực sự trở thành tổng đài 1080 của ba con mình rồi nhỉ? Chẳng thế mà hôm rồi bà nội tới chơi, lúc gọi taxi cho bà về, ba vừa nói không biết số điện thoại của hãng taxi nào con đã bấm số điện thoại của ba.

- Ano, dì Thường Xuân à, dì có biết...

P/s (ba): Quên mất, nói nhiều thế là để con nhớ bây giờ và sau này phải yêu thương và chăm sóc dì Thường Xuân đấy biết không?

23 giờ 30, màn hình Skype:

Thường Xuân: Chưa ngủ hả?

Ba: Còn đợi hai đứa “con gái”.

Thường Xuân: Vụ gì thế?

Ba: Cả nhà xem Juno (một bộ phim ma Nhật), giờ thì tranh nhau xem tối nay ai ngủ với tui.

Thường Xuân: Xì, nghe thấy gớm.

Ba: Hic, cứu cánh đi, sắp cãi nhau ỏm tỏi rồi đây này.

Thường Xuân: Chia dễ mà.

Ba: Sao, sao, sao?

Thường Xuân: Cắt làm đôi, ngang rốn á. Phần dưới rốn trả vợ ông, hai người thoải mái tập thể dục tối. Phần trên rốn cho con gái ông, thoải mái kể siêu nhân Đổ.

Ba:...

Dì Thường Xuân của con biến thái quá đi, nếu mà cứ viết kiểu này nhất định con phải mười lăm tuổi trở lên ba mới dám cho con đọc nhật kí.

Thường Xuân: Đùa đấy! Ông chả bảo muốn hai người đó hòa thuận thì gì. Cả nhà ngủ chung đi.

Ba: Tha cho tui đi, có phải là tui chưa từng thử đâu, kết quả bà biết rồi mà. Ngày mai tui còn đi làm, trông một đứa đã ớn lắm rồi...

Thường Xuân: Đáng đời!

Ba: A, phân xử xong rồi.

Thường Xuân: Ai thắng?

Ba: Ngọc đem cái bình thủy sinh trong phòng ngủ đổi với con bé, tối nay nó sẽ ngủ với bà giúp việc.

Thường Xuân: Bi ai chưa, ba thương yêu nó thế mà không bằng cái bình thủy sinh.

Ba:...

Ngủ (2)

- Ba?

Con nửa tỉnh nửa mê dụi mắt nhìn ba đang chui vào chăn.

- Ngủ ngủ, là mơ đó con, ngủ tiếp nào.

Con nhắm mắt ngủ tiếp. Nhưng chỉ một lúc sau xoay người lại nhìn ba, vẫn điệu bộ nửa tỉnh nửa mê.

- Ba nài nằm gì sai bị dì Ngọc đuổi ra khỏi phòng à?
- Ba vỗ nhẹ nhẹ vào lưng ru con ngủ, không khỏi lằm bằm.
- Ngủ tíu rồi mà còn khôn thể không biết.

7. Chương 7: Tập Vẽ

- Ba ơi, con vẽ xong rồi.
- Con gái chia bức tranh theo trường phái trừu tượng về phía ba. Ba cố gắng cảm thụ nghệ thuật một hồi rồi vẫn phải quay sang hỏi con.
- Con vẽ gì vậy?
- Thung nũng ba ạ. – Con hồ hởi chỉ chỉ vào những hình tròn méo mó trên trang giấy trắng. – Đây nà những thung nũng nối tiếp nhau tới tận chân trời ba ạ.
- Ba gật gật đầu, tự nhủ: không có năng khiếu vẽ nhưng bù lại có trí tưởng tượng rất tốt.
- Hồi trước papa bảo con vẽ giống mẹ lắm. – Con đắc ý khoe.
- Ba ra sức gật đầu đồng ý. Còn nhớ hồi sinh viên năm ba, ba cầm nhầm tập vở của mẹ con lên lớp, thẳng bạn ba chỉ vào một hình vẽ mà mẹ con vẽ đằng sau cuốn vở rồi hỏi:
- Vở em mà ừ.
- Ba gật đầu, nó liền bảo:
- Em mà học lớp một chưa?
- Gì chứ “tài năng” vẽ này chắc chắn di truyền từ mẹ con rồi, cái này ba không tranh.
- Bị xí nghiệp khác hớt tay trên mất hợp đồng may đồng phục cho công nhân nhà máy Chế Biến Nông Sản Xuất Khẩu, ba mang tâm trạng không tốt lắm về nhà.
- Mở cửa cho ba là bác giúp việc, thấy cái nháy mắt của bà ấy tự dưng ba muốn đưa túi laptop cho bà ấy cất, rồi phi xe máy tới một quán bia nào đó để tránh phải làm “quan tòa” cho hai đứa trẻ con, nhưng rồi ba lại kìm nén được cảm giác khó chịu ấy để đi vào nhà.
- Dì Ngọc ngồi ghế vẽ mặt hờn dỗi, con đang đứng khoanh tay bên cạnh bàn uống nước, nhìn thấy ba về thì hai mắt rưng rưng. Có kinh nghiệm xử lý nhiều vụ kiểu này rồi nên ba để bác giúp việc đưa con vào phòng trước.
- Có chuyện gì nào? Em không nhường con bé được một chút sao?
- Nhường gì chứ, con nhỏ tinh quái ấy, nó mà để em bắt nạt sao? Mai em thi rồi, thế mà nó tập đàn an ầm ĩ từ chiều tới giờ. Hôm trước, hôm trước nữa cũng vậy. Em nhường nó nên hôm nay mới nói đấy!
- Dì Ngọc con không đợi ba ngồi xuống đã tố cáo. Ba nhú mày nghe dì con ca thán, bụng thầm nghĩ: con bé này, rõ ràng là ba đã dạy con tuần này dì thi cuối kì nên tránh làm ồn. Là con cố ý hay sao?
- Ba mệt mỏi ngồi ở sofa, không hỏi con lí do mà bắt con xin lỗi dì Ngọc nhưng nói thế nào con cũng không nghe. Khi ba bực rồi thì con đột nhiên cầm điện thoại của ba và tìm số. Tự dưng lúc đó ba nhớ ra câu hỏi mấy hôm trước của con: “Papa ơi, chừng nào papa tới đón con?” Ba tức giận, giật lấy điện thoại và ném xuống đất vỡ làm mấy mảnh. Con sợ run người lùi lại đụng phải tường đằng sau nên chỉ còn biết mở to mắt nhìn ba. Hình như ba đã quát rất to:
- Bây giờ con sống với ba nhớ chưa? Ba không cho phép con động một chút là gọi cho papa con. Sống với ba, phải nghe theo lời ba! Rõ chưa?
- Có lẽ vì là lần đầu tiên ba to tiếng với con nên khiến con sưng sờ đến độ quên cả khóc. Ba ý thức được mình đã dọa con sợ chết khiếp rồi, đưa tay ra định kéo con lại nhưng lại khiến con sợ hãi, hoảng hốt ngồi thụp xuống tránh né tay ba.

...

Chú Vũ bận nên ba phải gọi dì Thường Xuân dù rằng biết dì ấy mới về quê.

Dì Thường Xuân vừa ra khỏi phòng con thì cầm túi xách đập bốn, năm cái mạnh ơi là mạnh vào đầu ba đó, con biết không? Nhưng mà nghe dì nói xong thì ba nhận ra, ba đáng bị đánh thật. Sao ba quên mất cuối tuần này con thi an ở trường? Sao ba có thể để trút bực bội công việc lên con? Sao ba lại hung dữ đập điện thoại và quát mắng con khi con muốn gọi cho cô giáo dạy đàn để cô giải thích cho con?

Nhưng lần này con bị mắng cũng có phần không oan đâu nhé. Ai bảo con tinh quái luôn tìm cách bắt nạt dì Ngọc? Ấy! Không được bấu môi, ba không bênh ai cả. Con biết rõ là ba không nỡ phạt con nên con hay bắt nạt dì, vì thế ba mới nghĩ là con sai đây chứ. Hơn nữa con rất thông minh, khi ba nói tuần này con đừng làm ồn để dì ôn thi thì con đã nhận ra ba quên mất cuộc thi an ở trường của con rồi đúng không? Vì thế con giận ba, thay bằng nói với ba con có thể tập an nhà ông bà nội thì con nhất quyết tập ở nhà? Con gái à, con thấy kết quả rồi đây, cuối cùng ba nổi giận, con bị tổn thương và cả hai chúng ta đều buồn. Lần sau con hãy chọn cách dễ dàng hơn cho ba con mình có được không? Nhắc nhở ba một câu, hoặc nói thật với ba rằng con đang giận vì ba quên mất cuộc thi của con khó đến vậy sao?

...

Tối đi ngủ, ba kể liền tù tì ba câu chuyện về siêu nhân Đỏ mà con vẫn ôm gấu bông quay lưng lại với ba. Lúc ba rời giường con, con nói:

- Con ghét ba!

Ba buồn lắm đó con biết không. Ba nhớ là phải mất năm, sáu tháng con mới chịu nói: Con yêu ba, vậy mà chỉ có mấy phút ngắn ngủi ba đã làm con ghét ba mất rồi.

Ba cúi đầu, hôn trán con. Thật may con không tránh né.

Sáng hôm sau ba làm cơm trứng mà con thích nhất. Lúc ăn ba hỏi:

- Còn ghét ba không?

Con lăm lè ăn hết chén cơm rồi lí nhí nói:

- Mới bớt đi chút chút.

Ba âm ừ, coi như có tiến triển. Cùng là “con gái” của ba nhưng dì Ngọc con chỉ giận được cỡ ba ngày là căng, còn con, nhỏ hơn mà giận dai thấy ớn. Lần sau nhất định ba sẽ không “thăng đường xử án” lúc đang bực mình nữa và nhất định ba phải hỏi con lí do trước khi trách mắng con.

P/s (dì Thường Xuân): Đến cuối cùng ba con vẫn không chịu nói xin lỗi. Lớn rồi con sẽ hiểu, đối với người lớn lời xin lỗi đôi khi rất khó khăn để nói ra, nhưng con có thể nhìn thấy nó bằng hành động mà, đúng không? Ba con nói là may mà con hết giận, chứ ba con bịa đến không thể bịa thêm về truyện siêu nhân Đỏ và chán ngấy phải ăn cơm trứng vào bữa sáng rồi. ^^

8. Chương 8: Tè Dâm

Bác giúp việc đặt tô mì xuống bàn cho ba rồi hỏi:

- Cháu nó đi ra chưa anh?

Ba ngẩng đầu ra khỏi cái điện thoại, nhìn quanh từ bếp ra tới phòng khách không thấy con đâu. Quái nhỉ? Còn ngủ hả? Mọi lần đều tự dậy mà, hay đang tự mặc đồ? Ba buông cái điện thoại rồi đi vào phòng con. Vừa mở cửa ba thấy con đứng cách nhà vệ sinh một quãng, hai tay đang cầm một góc chăn, mặt mũi hốt hoảng khi thấy ba đi vào.

Ba nhìn thấy cái chăn một nửa rơi xuống đất, một nửa còn trên giường, đoạn giữa có mảng ẩm ướt. Ba ra lệnh:

- Đứng yên đấy.

Rồi ba phi ra bàn ăn, chộp lấy cái điện thoại, chạy ngay về “hiện trường” và... chụp ảnh lia lịa. Ui trùi ui, mười năm nữa thôi những bức ảnh “dầm dãi” và đang “phi tang tang vật” này sẽ trở thành vô giá. Con khi đó nhất định sẽ phải nghe lời ba nếu không muốn bị ba “tung ảnh nóng” dìm hàng. Con chắc không đoán được “âm mưu” sâu xa của ba nhưng chắc chắn không muốn bị ghi lại khoảnh khắc đáng xấu hổ này nên vội chui đầu vào chăn vừa trốn vừa khóc.

Bữa sáng đó ba nói gì con cũng bậm chặt môi không nghe. Là dì Ngọc vào dỗ dành con, là dì Ngọc cho con ăn sáng và là dì Ngọc đưa con đi lớp.

Ba chưa nghĩ tới việc làm sao để làm lành với con vội, vì còn đang mải nghĩ muốn con với dì thân thiện có khi ba phải thường xuyên hi sinh thân mình vì nghĩa lớn mà đóng vai kẻ ác.

Ba đang ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh của công ti thế mà mồ hôi ba chảy ròng ròng vì bác giúp việc vừa gọi điện báo cho ba: Nhà có việc gấp, bác phải về ngay. Nhà chúng ta, ba đi công tác cũng được, dì Ngọc đi du lịch hay giận dỗi về nhà mẹ đẻ cũng được, con đến nhà ông bà nội chơi vài ngày cũng xong, nhưng bác giúp việc mà nghỉ một ngày là loạn ngay.

Ba muốn gọi điện cầu cứu ông bà nội cũng không được vì hôm nay họ đi thăm nhà người yêu chú Vũ. Bác Bình đi công tác miền Nam chưa về. Mà có ở nhà ba cũng chẳng dám nhờ bác ấy trông con, hôm tết ba say rượu nhờ bác trông con có một lúc mà bác đã cho con uống nửa lon bia con còn nhớ chứ? Ba bấm số gọi dì Thường Xuân, thật đen đủi chồng dì ấy nghe máy. Tin ba đi con gái, dì Ngọc con không ưa dì Thường Xuân bao nhiêu thì chồng dì ấy cũng không ưa ba bấy nhiêu.

Ba không còn sự lựa chọn nào khác phải gọi cho dì Ngọc, nhờ dì đi học về thì tới trường mẫu giáo đón con.

Ba bỏ cả tiếp khách, cấm mặt phi xe về nhà và thực sự là đã chuẩn bị tinh thần để đối diện với tàn cục của Thế Chiến Thứ Ba thì ba thấy hai dì cháu đang ngồi ăn bím bím và xem Nữ Chúa Tuyết trên kênh Disney Chanel. Trông điệu bộ khá vui vẻ và hòa hợp nữa chứ.

Con quay đầu ra và nhìn thấy ba trước nên chạy tới ôm cổ ba. Ba tí nữa thì ngã khi con nói:

- Ba thấy con trông dì Ngọc có tốt không?

Hôm nay con gái học gì trên lớp thế?

Ba vừa gấp rau cải bắp vào bát con vừa hỏi. Con hồn nhiên đáp:

- Dạ, cô kể chuyện Tấm Cám.

Dì Ngọc con đang húp canh bị sặc, ho sặc sụa mãi không ngừng được. Ba cũng khụ khụ mấy tiếng mới dám quay sang con, định giải thích gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu. Con nhìn dì Ngọc một cái, rồi lại nhìn ba một cái. Câu nói của con khiến hai cái kẻ làm người lớn như ba và dì phải xấu hổ và suy nghĩ mãi.

- Chỉ là một câu chuyện thôi mà ba với dì!

P/s (chú Vũ): Chuyện này là công của em đó anh trai, bữa nghe truyện cô bé Lọ Lem, là em nói với con bé: “Chỉ là truyện thôi.” Thực ra em còn nói thêm một câu: “Dì Ngọc gốc lăm, không đóng vai mẹ dì ghẻ độc ác được đâu.”

Con phồng miệng thổi sáu ngón nên rồi cầm dao nhựa hướng phía ba gọi lớn:

- Ba ơi, giúp con!

Chú Vũ nhanh nhẩu tranh phần việc của ba. Ba ngồi lại chỗ mình nhìn hai chú cháu tránh nhau cắt bánh. Nhanh thật đấy, đã một năm rồi kể từ ngày ba đón con về Việt Nam. Mặc dù vẫn ngọt “l” với “n” nhưng con đã nói tiếng Việt rất tốt, không còn động một chút là chạy lại bám cổ ba và xỏ ra một tràng tiếng Nhật và tiếng Anh lẫn lộn nữa. Bây giờ ba còn lo rằng con sẽ quên sạch hai thứ tiếng này thì thật là phí, tương lai nó sẽ rất hữu ích cho con.

Con cẩn thận và chậm chạp bê bánh tới cho ông bà nội, ba, dì Ngọc, vợ chồng dì Thường Xuân, chú Vũ, bạn gái chú Vũ rồi làm bộ vuốt mồ hôi giống ba hay làm, chống nạnh than thở:

- Sao sinh nhật con mà con phải đi nằm phục vụ thế này?

Người yêu chú Vũ lần đầu tiên gặp con, bị sự đáng yêu của con lừa, ngoài quà mang đến còn phải hứa mua cho con mấy bộ quần áo người Nhện, vậy mà vẫn cứ hít hà khen con mãi. Chú Vũ không biết điều còn nói:

- Anh đã bảo em mua quần áo người Nhện rồi mà em vẫn mua vậy.

Ba nghiêng rằng nhện vì không muốn chú Vũ con mất mặt trước người yêu. Cái thằng trời đánh đã biến đứa con gái xinh xắn dễ thương của ba thành cái dạng gì thế này? Ôi con gái tôi, lần đầu tiên ba gặp con, con mặc một bộ váy màu tím rất đáng yêu, tại sao bây giờ con chỉ thích quần áo người Nhện, nghe chuyện siêu nhân Đỏ và trang trí phòng theo phong cách siêu nhân GAO?

Mọi người thi nhau khen con đáng yêu, ngoan ngoãn, hiểu chuyện, thông minh và rất tình cảm. Ba cứ xua tay bảo đừng khen nhiều không cháu nó sinh kiêu nhưng mắt ba cười típ, dì Ngọc của con cũng cười rất tươi. Con thấy chưa, dì cũng rất vui khi con được khen, ai như con cứ nhắc tới dì là tỏ vẻ không vui.

Ba tiễn mọi người về rồi tới phòng con vì quên mất ban nãy chưa chúc con ngủ ngon. Con đang nghịch cái iPad mà chú Vũ mới tặng. Thiệt tình ba không biết chú Vũ con nghĩ gì mà lại đi tặng iPad ột đứa con nít sáu tuổi chứ? Ba vắt óc nghĩ xem nên làm cách nào để lập được quy định chỉ cho con dùng iPad một đến hai giờ một ngày thì điện thoại ba reo.

Mắt con sáng rực và nhòai người đòi điện thoại của ba, nhưng ba tắt máy rồi chỉ vào biểu tượng Skype trên iPad. Con rất thông minh, reo ngay lên:

- Con gọi cho papa bằng cái máy này được hả ba?

Ba gật đầu.

Con cười típ mắt, tay gạt màn hình máy iPad.

- Vậy bây giờ con muốn gọi cho papa núc nào cũng được phải không ba?

Ba lại gật đầu nhưng nhìn vẻ hồ hởi của con thì trong lòng dấy lên cảm giác mất mát, ghen tị. Ba dựa lưng vào giường nghe con với papa con nói chuyện. Tiếng Nhật của ba không tốt lắm nên đại khái ba chỉ nghe được papa con chúc mừng sinh nhật con, rồi hai người nói chuyện về đứa bé gái mới được sáu tháng tuổi của papa con. Hai người nói chuyện lâu tới mức ba ngủ gà ngủ gật. Ba tỉnh lại lúc con nói chào tạm biệt papa con.

Con rất tự giác giao nộp lại iPad cho ba sau khi nói chuyện xong. Thấy ba ngẩn người ra thì con đứng dậy ôm cổ ba thủ thủ:

- Ba đừng buồn. Con không về với papa nữa đâu, papa có Ai-chan rồi, ba chỉ có mình con thôi.

Ba kéo con vào lòng ôm chặt làm con vừa cười vừa kêu oai oái. Bây giờ ba mới nhận ra, lâu lắm rồi không thấy con gái hỏi người kia là: Bao giờ papa đến đón con? Sweetheart của ba, hình như con đã yêu ba hơn papa con một chút rồi thì phải. Ba thơm mạnh hai má con, cù cho con cười khanh khách. Ủ thì bây giờ ba chỉ có mình con, nhưng rồi ba và dì Ngọc cũng sẽ sinh những đứa em khác cho con, khi ấy không biết ba phải giải thích như thế nào đối với một đứa trẻ nhạy cảm như con, rằng: dù có thêm bất cứ đứa con nào khác, thì ba vẫn mãi yêu con.

Con đùa một lúc thì mệt lần ra ngủ. Xoa cái trán còn ướt mồ hôi của con, ba nghĩ tới hơn một năm nay, quả thật là quãng thời gian khó khăn và sóng gió đối với cả ba và con. Chúng ta vốn là hai người xa lạ, chẳng hề biết về sự tồn tại của nhau, ấy vậy mà bây giờ con có thể an yên nằm trong vòng tay ba như thế này. Nhìn con mỉm cười cả trong giấc mơ, ba cũng bất giác cười theo.

HẾT PHẦN 1

9. Chương 9: Ngoại Truyện 1: Chào Ba

Lần đầu tiên gặp con, ba vẫn nhớ đó là một ngày cuối thu, không khí se lạnh, bầu trời Osaka cao và xanh thẳm. Ba biết mình sẽ trông thật kì cục nhưng ba vẫn quàng một chiếc khăn màu xanh nõn chuối rất dày và dài, còn con mặc một bộ váy dài tím màu lavender. Con mũm mĩm hơn các bạn bằng tuổi và bộ váy ấy

lại càng làm con thêm mũm mĩm nhưng ba vẫn thấy con rất đáng yêu. Con có đôi mắt to xinh đẹp của mẹ con nhưng khuôn mặt con thì người ngoài chỉ cần liếc mắt cũng biết con là con gái ba. Con trốn sau lưng gã người Nhật đó không biết vì thẹn thùng hay vì sợ, chỉ thò cái đầu nhỏ và đôi mắt to tròn nhìn về phía ba. Nhưng khi thấy ba mỉm cười con thụt đầu lại, vùi mình vào tấm lưng rộng của người kia.

Ba nói:

- Chào con!

Gã người Nhật đó kéo con lại phía trước, thì thầm gì đó vào tai con. Con mím môi, chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn ba dò xét. Nụ cười của ba có phần gượng gạo, nhưng ba vẫn cố gắng giữ nó trên mặt. Ba không muốn con nghĩ rằng ba không vui khi thấy con, chỉ là ba chưa quen. Chưa quen với sự xuất hiện của con, chưa quen với việc cười với con, và chưa muốn quen với cả việc nhìn con thân thiết với một người mà không phải là ba...

Cuối cùng con cũng khoanh tay, lý nhí nói được một câu:

- Chào ba.

“Chào ba” là hai từ tiếng Việt duy nhất con biết nói khi đó. Dù biết là do người đó dạy con nhưng ba vẫn nhớ cảm xúc kì lạ của mình khi ấy. Đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó là lạ lẫm, cuối cùng mới là mừng rỡ. Phải khi nghe thấy tiếng con chào ba, ba mới thực sự tin mình có một đứa con gái. Ba đã mừng rỡ bắt lấy điện thoại gọi về cho bà nội khoe như một đứa trẻ mới được quà. Ba nói: Mẹ ơi, con gái con vừa gọi con là ba đấy! Bà nội cười mắng ba: Thế nó không gọi mày là ba thì gọi mày là gì? Ba cười như thằng ngốc, lặp lại câu hỏi của bà nội: Vâng, nó không gọi con là ba thì gọi là gì nhỉ? Ba chẳng trả lời được câu hỏi này ỉn và vì thế cũng bối rối khi con hỏi ba.

Ba còn nhớ, những ngày sau đó, ba dành toàn bộ thời gian của mình bên con, và ba như thấy sự cố gắng của mình được đền đáp khi thấy con thân với ba hơn một chút. Khi ba dạy con nói tiếng Việt, con đã dùng giọng Anh non nớt mà hỏi ba.

- “Ba” means dad? [1]

Ba tươi cười gật đầu, nhưng câu hỏi tiếp theo khiến bàn tay ba đang vuốt tóc con khựng lại.

- I thought it was your name. I have my own dad, why I have to call you dad? [2]

Trong suốt thời gian bên nhau và cả khi đã chia tay sau đó ba chưa từng giận mẹ con. Nói như dì Thường Xuân thì chẳng ai có lỗi cả, chỉ là ba và mẹ của con không cùng nhìn về một hướng nên không thể cùng đi trên một con đường. Vậy mà khi nghe câu hỏi của con, ba giận bà ấy, giận vô cùng người mẹ ích kỉ của con. Ba biết không nên trách cứ một người đã không còn, nhưng bà ấy đã cướp đi cái quyền chăm sóc con của ba, không hề nói với con về sự tồn tại của ba và cũng không hề nói với ba về sự tồn tại của con. Ba từng nghĩ nếu vụ tai nạn đó không xảy ra, nếu mẹ của con vẫn còn, nếu gã người Nhật đó không lấy vợ mới và nếu người vợ mới đó có thể chấp nhận con thì có lẽ nào cả đời này ba sẽ không hề biết có con trên đời?

Ở trong nhà vệ sinh đốt hết một bao thuốc tâm tình ba mới bình tĩnh trở lại. Mặc dù không thể xóa bỏ cảm giác ghen tị với người mà con gọi là “my own dad” nhưng ba vẫn phải chấp nhận rằng người trước giờ luôn bên con là người đó chứ không phải ba.

Ba tìm thấy khi con đang loay hoay tự tắt đèn phòng ngủ. Con cười với ba và nói:

- Chào ba!

Ba giúp con lên giường và dèm chăn cho con. Soi mình trong đôi mắt ngây thơ của con, ba thở dài một tiếng quyết định buông bỏ vương bận trong lòng.

Con nằm trên giường, không chịu ngủ ngay mà kéo tay ba hỏi:

- Where were you this afternoon? [3]

Ba cười không đáp, con lại hỏi:

- Did you go to find the answer for my question? When papa asks me something I do not know, he always say I need find out by myself first. [4]

Ba gật đầu với con, ừ, ba đi tìm câu trả lời cho con đấy con yêu ạ. Con lại hỏi:

- Did you find it? [5]

Ba lại gật đầu, cười và trả lời con:

- You have your papa, and now you have a “ba”, then you will have two people who want to care about you! [6]

Con chắc rằng không hiểu hết ý nghĩa lời ba nói nhưng cơn buồn ngủ đã tới, con ngáp một cái thật dài. Ba ngồi xoa đầu con cho đến khi con chìm vào giấc ngủ.

Con yêu, ngủ ngoan nhé! Quá khứ của con không có ba thì ba sẽ dùng hiện tại và tương lai để bù đắp cho con.

Chú thích:

[1] “Ba” có nghĩa là bố?

[2] Con nghĩ đó là tên ông. Con có bố rồi tại sao con phải gọi ông là bố?

[3] Buổi chiều nay ông đã đi đâu vậy?

[4] Ông đi tìm câu trả lời cho câu hỏi của con à? Khi papa hỏi con điều gì mà con không biết, papa thường nói con phải tự tìm câu trả lời trước đã.

[5] Ông đã tìm thấy nó?

[6] Con đã có papa, giờ con có thêm một người ba, nên con sẽ có hai người muốn qua tâm, chăm sóc con.

10. Chương 10: Ngoại Truyện 2 Khi Chúng Ta Nhìn Về Hai Hướng Khác Nhau

1.

- Lấy anh nhé?

Tôi là một thằng đàn ông có trách nhiệm, yêu Mai, làm chuyện đó với cô ấy, thì cưới cô ấy là việc tôi muốn làm.

Bàn tay đang cài khuy áo của Mai khựng lại một nhịp rồi lại tiếp tục cài những khuy áo khác. Tôi nghe thấy cô ấy cười khe khẽ và đáp:

- Mới năm ba, còn sớm quá để nói chuyện kết hôn. Anh yên tâm, em sẽ chịu trách nhiệm đời anh!

Tôi phì cười, đây là câu mà một cô gái nên nói sau khi mất đi lần đầu tiên sao?

Mai luôn thế, luôn tự tin một cách kỳ lạ. Chúng tôi cũng đã yêu nhau ba năm rồi. Tôi luôn có cảm giác không nắm bắt được cô ấy, nhưng vẫn tự cho rằng đó chỉ là cảm nhận chủ quan của tôi mà thôi. Tôi vẫn tin rằng, khi chúng tôi ra trường, việc đầu tiên tôi làm là cưới cô ấy về làm vợ. Tôi vẫn giữ quyết định ấy, chỉ tiếc rằng tôi học Bách Khoa năm năm, còn cô ấy học Y Tế Công Cộng bốn năm. Cô ấy ra trường trước tôi một năm và đã không giữ lời hứa sẽ “chịu trách nhiệm” cho cuộc đời tôi.

Mai nói:

- Xin lỗi anh! Lấy anh thì em sẽ không vất vả nhưng bố mẹ và các em em sẽ khổ.

Đằng sau Mai là ba đứa em, một đứa năm nay vừa lên đại học và hai đứa học cấp ba. Bố mẹ cô ấy đều nhiều tuổi rồi. Bố mẹ tôi có thể chấp nhận việc để tôi vừa ra trường và kết hôn với một đứa con gái ngoại tỉnh nhưng họ có thể chấp nhận được việc phải bỏ tiền túi ra nuôi báo cô ba đứa em của con dâu không?

Tôi và cô ấy, một người còn chưa học xong, một người thì vừa ra trường có thể kiếm nổi tiền để chu cấp cho gia đình cô ấy không?

Mai đi theo học bổng của một tổ chức phi chính phủ và sang Nhật du học. Sau khi sang Nhật được nửa năm cô ấy đã tìm được việc làm thêm, cộng với tiết kiệm tiền học bổng gửi về nuôi ba đứa em ăn học. Cô ấy chọn chịu trách nhiệm với gia đình chứ không chọn chịu trách nhiệm cho tôi – người đã yêu cô ấy và cô ấy đã yêu gần bốn năm.

Tôi không giận vì lựa chọn ra đi của Mai, tôi chỉ giận vì cô ấy nói: “Đừng chờ em!” Khi mà tôi biết rằng cô ấy còn yêu tôi và tôi còn yêu cô ấy.

Một năm sau, tôi ra trường. Thường Xuân, con bạn thân của cả tôi và cô ấy, hẹn gặp tôi. Nhỏ đó nói:

- Ông định cứ thế này sao?

Tôi im lặng. Phải biết trả lời thế nào đây?

Nhỏ bạn nhét vào tay tôi một gói giấy nhỏ. Tôi mở ra, trong đó có mười tờ polime năm trăm nghìn. Tôi khó hiểu nhìn nó.

- Hiện giờ tôi có thể thôi, ông làm hộ chiếu với visa trước đi. Tôi sẽ tìm cách kiếm thêm tiền đưa ông.

Tôi lại càng tròn mắt nhìn con bạn thân.

- Nhỏ Mai nó không chịu về thì ông phải qua đó. Hai người định cứ thế mà kết thúc sao? Đã một năm rồi đấy. Chương trình học của nó còn chín tháng nữa là xong, nó cũng đang phân vân có ký hợp đồng làm việc và ở lại Nhật không. Ông phải đi bây giờ nếu ông còn muốn giữ nó lại. Ông ra trường rồi, hai người cùng làm việc thì sẽ có thể giải quyết khó khăn...

Nhỏ bạn còn nói gì đó nhiều lắm, nhưng tôi chỉ nghe được mỗi một câu “Nhỏ Mai nó không chịu về thì ông phải qua đó.” Đúng rồi, sao tôi lại thụ động đến như thế nhỉ? Cô ấy đi rồi, chẳng nhẽ tôi không biết mà đi tìm cô ấy sao?

Cầm năm triệu trong tay, tôi có chút buồn cười, có ai sang Nhật chỉ với năm triệu không? Nhưng tôi biết đó là sự cố gắng của con bạn thân rồi. Nhỏ cũng vừa ra trường, mới đi làm được ba tháng. Năm triệu này e rằng là tiền lương thử việc ba tháng qua của nó. Sống mũi tôi có chút cay cay, tôi nói thầm: Mai à, em thấy không, bạn trai em tốt đến thế, bạn thân của chúng ta cũng tuyệt như vậy, tại làm sao em lại muốn ở lại cái xứ Phù Tang ấy?

Tôi không từ chối số tiền nhỏ bạn đưa, đó là tâm ý của nó, không nhận nó sẽ giận, hơn nữa tôi cũng cần tiền thật. Tôi bán xe máy, bán laptop, bán điện thoại, xin visa du lịch đi Nhật, đặt vé máy bay. Bố mẹ tôi mà biết tôi làm chuyện này hẳn sẽ mắng tôi tơi bời đây, thế nên tôi giấu kín, chỉ tìm đến người duy nhất ủng hộ tôi.

Thường Xuân đưa cho tôi một cái thẻ tín dụng ngân hàng, nó bảo:

- Thẻ này ghi nợ được hai mươi triệu, nếu cần thì rút ra nhé! Tôi chỉ giúp ông được một chút tiền thẻ này thôi, ông phải cố gắng mà lôi con nhỏ Mai về đấy. Tôi ở nhà đợi tin ông.

Tôi lên máy bay, cầm theo cái thẻ tín dụng của nhỏ bạn. Thứ con bạn thân giúp tôi không chỉ là một chút tiền, mà còn là chỗ dựa tinh thần cho tôi. Nếu không có nhỏ bạn này, tôi không biết mình sẽ chần chừ đến ngày nào, năm nào mới đi tìm cô ấy.

Trời Osaka tháng mười hai, lạnh kinh người. Đôi giày thể thao của tôi là loại giày vải không thích hợp đi trên tuyết, thế nên nó nhanh chóng bị thấm ướt khiến bàn chân tôi lạnh tê tái. Tôi co ro đứng trước cửa ra vào ký túc xá khoa Public Health* của trường đại học Osaka. Trông tôi rất bất mắt vì tôi đang quàng một cái khăn màu xanh nõn chuối, quần hai vòng quanh cổ mà đuôi khăn còn dài chấm gối. Thường Xuân đã nói:

*Public Health: Y tế công cộng.

- Ông quàng cái khăn này chờ nó, nếu nó mà không cảm động thì tôi đi đầu xuống đất.

Cái khăn này là cô ấy đan cho tôi. Đó là lần đầu tiên cô ấy học đan – một trong những việc mà cô ấy cho rằng nhợt nhẽ và vô cùng tốn thời gian. Vậy mà vì tôi đòi một cái khăn đan tay nên cô ấy đã học đan. Có điều như thể muốn “báo thù” vì tôi khiến cô ấy mất thời gian rảnh cả tháng để đan khăn nên cô ấy cố tình chọn cái màu nồn chuối chói mắt này đan khăn cho tôi. Rất may, cô ấy chỉ đưa nó cho tôi chứ chưa bao giờ bắt tôi quàng nó. Có điều mãi sau này tôi mới biết ẩn ý thực sự của việc Thường Xuân bắt tôi quàng cái khăn này. Nhỏ đó, khi nhìn thấy cái khăn kinh khủng này, đã từng nói với cô ấy rằng:

- Mai à, nếu Phong nó dám quàng cái khăn này đứng chờ bà ở trước cổng trường, thì đời này, kiếp này bà không cần phải thử thách tình yêu cũng như sự chung thủy của hần nữa.

Mặc dù tôi không đứng chờ ở cổng trường mà chờ ở cổng ký túc xá nhưng dường như hiệu quả không giảm đi tí nào thì phải. Mai thấy tôi từ xa, nhận ra tôi ngay giữa đám người áo bông to xụ sù sì vì chiếc khăn chói mắt này. Cô ấy chạy tới, ôm chầm lấy tôi, và khóc. Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy khóc.

Mai luôn kiên cường như thế, nhưng trái tim vẫn có lúc mềm yếu, nhất là với người cô ấy yêu - là tôi.

Bạn cùng phòng của Mai rất tốt bụng, dọn đồ tới ở cùng bạn trai, nhường chỗ cho tôi và cô ấy. Visa du lịch của tôi chỉ có một tuần, nên tôi vô cùng muốn tận dụng thời gian ở bên Mai. Nhưng sau một đêm cuồng nhiệt thỏa nỗi nhớ mong của cả hai, buổi sáng hôm sau chỉ có mình tôi nằm lại trên giường, phần giường còn lại đã lạnh ngắt.

Tôi với tay giật tờ giấy dán ở bàn trang điểm.

“Anh uống tạm sữa nhé, đói thì ra khỏi kí túc xá, băng qua đường là có cửa hàng tiện lợi. Mua tạm cái gì ăn. Em có giờ học cả ngày, tối còn có việc làm thêm. Khoảng chín giờ tối em mới về.”

Đồng hồ trên bàn chỉ chín giờ. Tôi phải đợi mười hai tiếng nữa Mai mới về ư?

Tôi tự mình đi dạo một vòng quanh ký túc xá, rồi đi xa hơn một chút tìm được một siêu thị. Một thùng vụng về như tôi vì Mai mà vào bếp ba tiếng đồng hồ. Đồ nấu ra hơi khó ăn, tôi đổ lỗi vì nguyên liệu nấu ăn của Nhật dở tệ.

Mai trở về, cười ngọt ngào với tôi. Đồ ăn khó nuốt, nhưng cô ấy vẫn vui vẻ ăn hết. Chỉ có điều, khi tôi ôm Mai, thủ thỉ nói được mấy câu, cô ấy đã ngủ gật trong vòng tay tôi, lay gọi thế nào cũng không dậy. Tôi biết Mai rất mệt, đành đắp chăn cho cô ấy rồi ngồi thừ một góc nhìn cô ấy ngủ. Ba giờ sáng tôi mới chui vào chăn.

Sáng ngày hôm sau, thứ chào buổi sáng tôi lại là mảnh giấy dán ở bàn trang điểm.

Tôi muốn Mai bất ngờ vì sự xuất hiện của tôi nên tới mà không báo trước, nhưng cũng vì thế mà cô ấy không thể sắp xếp được việc học và làm thêm của mình. Một ngày đối với Mai đã quá nhiều vất vả mệt mỏi, sự xuất hiện của tôi dường như còn tranh nốt chút thời gian thanh thoi duy nhất trong ngày của cô ấy.

Tôi ở Nhật bảy ngày, thì sáu ngày tôi dậy mà không thấy Mai, cả ngày ngồi ngốc đợi cô ấy trở về. Vừa giận, vừa muốn trách cứ, nhưng nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của Mai, lời nào tôi cũng không nói ra được.

Ngày cuối cùng tôi ở Nhật. Mai xin nghỉ một buổi làm thêm và trốn một buổi học nên chúng tôi có chút thời gian bên nhau. Mai dẫn tôi đi trượt băng. Cô ấy trượt rất tốt, cô ấy nói vì mùa đông năm ngoái rảnh nên có tập một chút. Tôi trượt patin cũng tốt nhưng lại không biết patin và trượt băng lại khác nhau đến thế. Sau khi đập móng hai lần xuống sàn băng, tôi phát hiện ra sàn bê tông còn mềm mại hơn sàn băng. Tôi nhăn nhó quyết định đứng ngoài xem.

Máy ảnh tôi nháy liên hồi theo bước trượt của Mai. Đột nhiên tay tôi khựng lại không thể chụp thêm được tấm nào nữa. Tôi nhận ra Mai không còn là cô gái nhỏ run rẩy không đứng vững trên sàn trượt patin, tay không dám buông khỏi tôi nữa. Cô ấy đã trượt xa khỏi vòng tay của tôi rồi. Còn tôi thì sao?

Trước khi lên máy bay, tôi hỏi Mai:

- Học xong, em về chứ? Anh đợi em!

Mai nhìn tôi bằng ánh mắt bối rối.

- Sang năm... sang năm, ba đứa nhỏ đều đang học đại học. Em... em...

Đứa em út của cô ấy sang năm cũng vào đại học, mà đứa đầu tiên còn chưa tốt nghiệp. Tôi thấy miệng mình đắng chát.

- Thường Xuân nói, bên này đề nghị em ký hợp đồng sau khi ra trường ở lại làm việc, đúng không?

Ánh mắt cô ấy còn bối rối hơn.

- Xin lỗi anh, hợp đồng năm năm...

Thế đấy, tôi đã tới đây, đã cố gắng níu kéo, nhưng Mai vẫn chọn ở lại đây với cái hợp đồng năm năm của cô ấy. Tôi không giữ được bình tĩnh, giật tay ra khỏi tay Mai, kéo hành lý đi. Cô ấy vội vàng níu tay tôi lại. Tôi nhìn thấy đôi mắt Mai đỏ hoe. Yêu nhau bao nhiêu năm, cô ấy chưa từng khóc, kể cả lần cô ấy nói: “Đừng đợi em!”. Vậy mà chỉ một tuần này thôi, cô ấy đã khóc, khóc những hai lần!

- Phong, giáo sư của em nói, trung tâm nghiên cứu của ông ấy còn trống một vị trí kỹ sư công nghệ thông tin, em đã đưa CV* của anh cho ông ấy, anh xem...

*CV: hồ sơ xin việc.

Tôi lặng người đi một lúc lâu. Đằng sau cô ấy là ba đứa em thơ dại, còn đằng sau tôi cũng còn bố mẹ tôi. Tôi là đứa con duy nhất của họ. Mai có thể chọn chịu trách nhiệm cho gia đình cô ấy, sao không hề nghĩ tôi cũng cần có trách nhiệm cho gia đình tôi?

Tôi đưa tay vuốt má cô ấy, lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài. Tôi nói:

- Giữ gìn sức khỏe nhé!

Tôi không nói: “Anh sẽ chờ em.” nữa. Tôi không dám hứa một việc mà mình không chắc làm được.

Tôi mang trái tim đau ê ẩm trở về, không phải vì cô ấy hết yêu tôi hay vì tôi hết yêu cô ấy. Chúng tôi chỉ là hai người yêu nhau nhưng lại nhìn về hai hướng khác nhau mà thôi.

2.

- Anh phải chịu trách nhiệm cho em!

Ngọc trằm kín chặn chỉ lộ ra đôi mắt liên tục lặp lại câu nói này.

Tôi ngậy người nhìn em.

Người ta nói nếu có một mối tình đầu sâu nặng thì luôn nhìn thấy bóng dáng của người yêu đầu trong những mối tình còn lại. Nhưng câu nói này dường như không đúng với tôi. Ngọc hoàn toàn khác cô ấy. Ngọc luôn cần tôi quan tâm, yêu thương chiều chuộng, còn Mai, cô ấy tự tin và độc lập đến mức tôi thấy mình là kẻ thừa thãi bên cạnh cô ấy.

Lần đầu tiên với Mai, cô ấy nói “Em sẽ chịu trách nhiệm đời anh.” còn Ngọc nói “Anh phải chịu trách nhiệm cho em!”, đó là sự khác biệt.

Nước mắt lăn dài trên má Ngọc, em chui ra khỏi chăn, lắc mạnh tay tôi. Có lẽ vì tôi ngậy người quá lâu, còn em sợ rằng tôi đang trốn tránh trách nhiệm.

Tôi giật mình chui ra từ mớ ký ức đã xa. Tôi xoa đầu Ngọc, cười hiền.

- Đương nhiên rồi. Em ra trường mình làm đám cưới.

Ngày đó trở về từ Osaka, Thường Xuân đã ngồi uống bia đến tận đêm với tôi. Nhưng chỉ hôm ấy nhỏ ở bên cạnh tôi được thôi. Bạn trai nhỏ à, ghen kinh khủng lắm. Hồi Mai còn ở nhà, đi chơi có Mai thì lão ấy không ý kiến gì, giờ tôi chia tay với Mai lại suốt ngày đi tìm một bờ vai an ủi từ con bạn thân, e rằng vai chẳng thấy đâu mà hàm tôi chắc chắn vỡ.

Mới ra trường, tôi còn phải đi tìm việc. Bố muốn tôi về làm phòng kinh doanh của công ty dệt của ông. Nhưng tôi học lập trình năm năm để rồi đi bán hàng sao? Tôi không đồng ý, điều này cộng với việc tôi sang Nhật đã chọc tức cả bố lẫn mẹ. Như bình thường, tôi sẽ dỗ dành họ, làm lành thật mau. Nhưng khi đó, trái tim tôi cũng tổn thương, tôi cũng cần người quan tâm an ủi, sao tôi có tâm trạng mà dỗ dành người khác?

Công việc thì chưa tìm được, ở nhà thì không vừa mắt bố mẹ, bạn bè đều bận bịu, muốn ở nhà lướt web cũng không được vì điện thoại, laptop đã bán, còn chưa có tiền mua lại. Thế là thú vui duy nhất trong thời gian này của tôi là ra đầu ngõ uống trà đá, tám chuyện chính trị với mấy bác hàng xóm.

Cách quán nước chè tôi ngồi cách khoảng hai trăm mét là một trường cấp ba, chiều chiều là tôi cùng mấy cậu sinh viên trọ gần đó vừa uống nước chè vừa ngắm nữ sinh cấp ba. Ôi, cái này kể ra thì nghe cũng khôn nạn thật. Thanh niên nghiêm túc hai mươi mấy năm như tôi giờ lại ngồi bàn xem chân đũa con gái nào dài, thẳng, ngực con nhỏ nào to, tròn mẩy, mông cô nhóc nào căng... Chung quy cũng chỉ vì tôi chán quá, chẳng có việc gì làm.

Nhưng có lẽ vẻ ngoài của tôi khá khảm nhất trong đám các bác già bàn chuyện chính trị, và mấy cậu sinh viên, thế nên đã có một cô bé nhìn trúng tôi. Cô nhóc đó là Ngọc. Khi đó Ngọc mới mười sáu tuổi, kém tôi tới bảy, tám tuổi.

Ngọc có vẻ ngoài tinh nghịch đáng yêu, cá tính thể hiện ra là ngổ ngáo, hiếu thắng nhưng trái tim lại non nớt, luôn muốn được chở che. Khác với Mai, Mai cũng chỉ đáng yêu thôi, chưa được gọi là cô gái đẹp, nhưng cá tính thể hiện ra của cô ấy là ôn nhu, dịu dàng, cam chịu nhưng trái tim cô ấy lại mạnh mẽ, tự tin và quyết đoán.

Ngọc đã chặn đường tôi tỏ tình khiến tôi ngây cả người ra vì... sợ. Ai mà nghĩ được một thằng thừa khối tuổi lấy vợ như tôi lại bị một nữ sinh túm lại rồi tỏ tình. Lúc đầu tôi cho rằng mình là nạn nhân của một trò đùa ác ý nào đó của mấy đứa nhóc học sinh nên rất cảnh giác. Con bé phải lắp bắp nói mãi, tới khi không biết vì xấu hổ quá hay vì xúc động quá mà hai mắt đỏ hồng lên thì tôi mới biết bé nói thật. Tôi buồn cười lắm, nhưng không muốn làm tan nát trái tim thiếu nữ đành mỉm cười mà nói:

- Cám ơn bé, nhưng bé phải lớn hơn đã. Với lại biết đâu khi bé lớn bé sẽ không thích ông già như anh.

Đôi khi ngẫm lại, tôi thấy sao Mai và Ngọc lại khác nhau như trời với vực thế nhỉ? Giữa họ không tìm nổi một chút xiu điểm chung.

Tôi luôn là người đuổi theo Mai. Cô ấy là người ngoại tỉnh, học lớp chuyên Toán, còn tôi học chuyên Lý. Một lần năm tôi học lớp mười một, trong giờ thể dục, khi tôi vừa dẫn bóng bứt phá từ giữa sân lao lên thì bắt gặp cậu lớp phó làm thủ môn đang toe toét cười với cô gái nhỏ đứng cạnh cầu môn. Nghe nói cô bạn kia cùng quê với cậu lớp phó, cậu lớp phó thích người ta từ lâu mà không dám tỏ tình. Tôi nổi máu trêu chọc, thay vì sút vào khung thành trống không do thủ môn còn bận đi tán gái, tôi tung chân sút thẳng bóng vào mặt cậu lớp phó.

Thực ra tôi muốn cậu lớp phó bị bóng đập vào mặt sẽ phải xấu hổ với bạn gái, có điều trình độ đá bóng của tôi không tốt như tôi tưởng, bóng rơi trúng mặt cô bạn kia. Cậu bạn lớp phó hét ré lên, tôi đưa tay lên trái xoa xoa thăm nhủ: hèn gì đến giờ chưa tán đổ người ta. Cô bạn kia bị trúng bóng ngã lăn xuống đất thì phải tới mà đỡ, làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân chứ đứng đó mà la hét thì được cái gì? Dù sao tôi cũng là người gây họa nên vội chạy tới đỡ cô bạn dậy chứ đợi bạn lớp phó thôi la hét chắc cô nàng đã chảy hết máu cam mà chết.

Tôi liên tục xin lỗi và giúp bạn ấy ngửa đầu lên cho đỡ chảy máu. Khi bạn ấy ngẩng đầu lên, cái mũi vẫn còn chảy máu, ánh mắt bạn ấy đầy vẻ giận và trách cứ, môi mím chặt như chẳng thèm nói chuyện với tôi. Ấy thế mà tôi lại trúng tiếng sét ái tình chứ. Thế rồi tôi theo đuổi cô bạn ấy, từ lớp Lý sang lớp Toán, từ trường Bách Khoa sang trường Y Tế Công Cộng, từ Hà Nội sang Osaka. Nhưng cuối cùng khi tôi đuổi kịp thì cô ấy lại không muốn đi cùng đường với tôi.

Câu chuyện với Ngọc lại hoàn toàn khác. Hôm ấy tôi bị mấy bác hàng xóm khích nên cũng ghé miệng rít thử điếu cày, sau đó thì bị say thuốc lảo lử dữ, phải ngồi vào góc quán, dựa vào tường và lim dim mắt cho trời đất bớt chao đảo. Thế quái nào Ngọc lại thấy cái dáng say điếu cày của tôi lại là lãng tử không vướng

bạn bụi trần. Và rồi cô nhóc tìm tới tôi tỏ tình hết lần này đến lần khác, bất chấp việc tỏ tình lần nào là tôi từ chối lần ấy. Cô nhóc theo đuổi tôi từ trường học đến quán nước chè, từ quán nước chè bám theo về nhà tôi, rồi tôi đi làm thì lẻo đẻo bám theo tôi tới tận cơ quan. Tôi vừa bực vừa buồn cười. Cuối cùng tôi nói:

- Em đậu đại học thì tôi sẽ làm bạn trai em.

Đừng trách tôi không thích em mà còn cho em hy vọng. Chẳng phải tôi từ chối rồi mà không có hiệu quả đó sao? Cô nhóc suốt ngày trốn học bám theo tôi mà thầy cô, gia đình chẳng nói gì, hẳn là vì học hành í ẹ quá nên chẳng ai quan tâm. Tôi cũng từng xem qua bài vở của em, thấy trình độ em mà đậu đại học e là vô cùng khó. Thế nên tôi rất yên tâm với điều kiện mà mình đưa ra cho em. Cô nhóc sẽ tập trung vào học còn tôi sẽ thoát khỏi sự đeo bám của em.

Có lẽ cô nhóc thực sự thích tôi, vì sau đó tôi không thấy em bám theo tôi nữa. Nhưng điện thoại hôm nào em cũng gọi, lần nào em cũng nói em ôn thi đại học vất vả như thế là vì tôi, nên tôi cảm có được liếc ngang liếc dọc với mấy cô đồng nghiệp. Ngồi họp nghe em lải nhải mấy câu đó mà tôi bầm bụng nín cười muốn bệnh luôn.

Tôi đánh giá đúng tình trạng học lực của Ngọc nhưng không đánh giá đúng tình trạng của các trường đại học. Học lực của Ngọc đúng là không ra gì, nhưng những tháng cuối con bé đã cố gắng hết sức, và mục tiêu của con nhóc cũng rất thông minh: trường dân lập. Thế nên con nhóc thi đủ điểm sàn và đậu đại học không khó khăn gì. Người gặp khó khăn là tôi bởi con bé cầm giấy báo nhập học tới tìm tôi đòi thực hiện lời hứa.

3.

Tôi có thể khẳng định với bản thân và với con bạn thân nhất rằng, cho đến thời điểm tôi “buộc” phải làm bạn trai Ngọc, tôi còn yêu Mai nhiều lắm.

Ngọc giống như tôi ngày xưa, khi đã thực lòng yêu thì chuyện gì cũng có thể làm được. Tôi mất tới ba tháng mới biết hoàn cảnh gia đình Mai, cũng như hiểu được vì sao cô ấy không muốn yêu sớm, vì sao cô ấy phải cố sống cố chết mà học thật giỏi. Thế nên việc theo đuổi Mai gặp bao nhiêu khó khăn tôi cũng không ngại. Ngọc chẳng hiểu đã mất bao lâu mới “điều tra” ra được tôi bị bạn gái đá và tôi vẫn còn yêu cô bạn gái đó.

Tôi nhớ đó là một buổi chiều cuối đông, vừa tới chỗ để xe của công ty, đồng nghiệp đã kéo tay tôi chỉ vào cổng ra vào.

- Tình yêu bé nhỏ lại tới “phục kích” rồi kìa.

Nhìn theo ngón tay chỉ, tôi thấy Ngọc đang đứng dựa mình vào cổng, đầu cúi gằm nhìn mũi ngón chân. Cô nhóc đã thôi “phục kích” ở trước cổng công ty tôi kể từ khi tôi hứa nếu em đậu đại học tôi sẽ làm bạn trai em. Nhưng thời gian trước đó em liên tục xuất hiện ở cổng công ty nên đồng nghiệp tôi ai cũng biết tôi bị nữ sinh trung học cửa cấm. Có chuyện gì mà em không gọi điện cho tôi mà trực tiếp đến gặp thế này? Không phải là tôi đã nói, nếu em còn tới chờ như thế này tôi sẽ giận sao, không phải em sợ nhất trên đời là tôi bơ em sao?

Tôi vốn định nghiêm mặt với em để em bớt tùy hứng đi, tôi bị đồng nghiệp trêu chọc đủ rồi. Nhưng nhìn cái điệu bộ cúi gằm như trẻ con chịu lỗi của em thì tôi lại không nổi. Tôi thở dài.

- Lên xe đi!

Tôi đưa Ngọc tới một quán café manga mà trước tôi hay tới. Chị chủ quán cười cười với tôi hỏi:

- Sao lâu rồi không thấy tới?

Tôi cũng cười nhưng không đáp lại. Người thích truyện tranh Nhật Bản và thích la cà mấy quán café manga vốn dĩ không phải là tôi. Tôi chỉ là đi theo Mai mà thôi, sau khi Mai đi rồi, thỉnh thoảng tôi lại tới, không phải vì thích mà vì thói quen.

Mai thích truyện tranh Nhật Bản tới mức học cả tiếng Nhật, ai mà ngờ cái sở thích ấy lại đem tới cho cô ấy cơ hội đi du học Nhật, và đem cô ấy rời xa tôi. Nếu được phép quay ngược thời gian, tôi có nên cấm cô ấy đọc truyện tranh không nhỉ? Có lẽ không, nếu tôi không thể là chỗ dựa vững chắc cho cô ấy thì bằng cách này hay cách khác cô ấy vẫn rời xa tôi thôi.

- Chị ấy thường tới đây với anh phải không?

Tiếng của Ngọc một lần nữa lại lôi tôi trở về từ hồi ức xa xôi. Tôi vô thức mà gạt đầu dù chẳng biết Ngọc nhắc tới “chị ấy” nào, với tôi, người thường xuyên tới đây chỉ có Mai mà thôi.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Ngọc. Cô nhóc tự đưa tay quệt nước mắt. Sao em có thể khóc nhiều đến vậy nhỉ? Mai rất hiếm khi khóc, quen cô ấy sáu năm, cô ấy chỉ khóc có hai lần nhưng cũng nín khóc rất nhanh. Còn Ngọc có thể khóc liên tục và khóc bất cứ chỗ nào, bất cứ lúc nào.

Tôi rút khăn giấy đưa cho Ngọc. Cô nhóc sụt sịt cố gắng tìm lại giọng nói.

- Anh thích chị ấy đến thế, nhưng chị ấy bỏ anh rồi, sao anh còn lưu luyến làm gì?

Bàn tay cầm khăn giấy của tôi khựng lại, đúng là Ngọc đang nói về tôi và Mai thật. Từ đâu mà con bé biết chuyện vậy? Đó là lý do hôm nay em bất chấp cả cảnh cáo của tôi mà chờ tôi ở cổng công ty sao? Tôi thu tay về, tránh đi ánh mắt của Ngọc.

- Nếu em đã biết rồi, thì phải hiểu tại sao anh luôn nói anh chưa sẵn sàng ột mối quan hệ mới. Em đừng gượng ép bản thân. Em còn nhỏ, anh không muốn em bị tổn thương.

- Nhưng anh đã làm em tổn thương rồi!

Cô nhóc òa khóc to hơn. Quán café manga yên tĩnh, mọi người đến đây để nhâm nhi chút café và cầm đầu vào đọc truyện. Đa phần khách là học sinh cấp ba, nhìn thấy tình tiết như trong phim thì vô cùng hiếu kỳ, tất cả đều buông cuốn truyện trên tay mà nhìn về phía cái kẻ làm cô gái kia khóc là tôi.

Mai rất thông minh và hiểu chuyện, cô ấy không bao giờ để tôi rơi vào tình huống khó xử như thế này. Đừng nói vì cô ấy giống như tôi đều lớn hơn Ngọc những bảy, tám tuổi, tôi biết cô ấy từ năm cô ấy mười bảy tuổi, còn nhỏ hơn Ngọc bây giờ hai tuổi. Nhưng khi đó, ngay cả lúc từ chối sự theo đuổi của tôi, cô ấy cũng không làm tôi mất mặt hay khó xử. Còn Ngọc là người theo đuổi tôi, liên tục đưa tôi vào các tình huống khó xử và xấu hổ, thế mà tôi không trách cứ được vì mỗi lần định mở miệng thì đối diện với tôi lại là một đôi mắt ngây thơ, chân thành.

Tôi muốn đỡ Ngọc đứng dậy, định đưa cô nhóc tới chỗ nào thoáng hơn, nhưng cô nhóc giạt tay ra khỏi tay tôi rồi vòng tay ôm chặt lấy hông tôi.

- Cô ấy bỏ anh rồi, giờ anh là bạn trai em, chỉ cần anh nhớ thế thôi.

Ngọc cố chấp hệt như tôi ngày đó vậy. Biết là Mai sẽ không vì tôi mà buông xuống trách nhiệm trên vai đâu, thế mà tôi vẫn lèo đèo theo cô ấy. Còn Ngọc, biết rõ tôi còn yêu người yêu cũ mà cô nhóc không thể buông xuống tình yêu của mình. Tấm chân tình của Ngọc thực sự đã khiến tôi cảm động. Nhưng cảm động có đủ ột tình yêu? Một tình yêu có nên bắt đầu từ cảm động?

Ngọc mặt gục vô ngực tôi nên đương nhiên không phải hứng chịu ánh nhìn của hơn mười người trong quán café đang được xem diễn kịch miễn phí. Tôi cười khổ sở, càng gỡ tay Ngọc ra, cô nhóc càng khóc to và càng ôm chặt. Đến lúc này thì chị chủ quán và mấy đứa con cũng ghé đầu ra xem kịch cùng mọi người.

Tôi thực sự không có đam mê sân khấu, càng không có mong muốn làm diễn viên. Thế nên tôi vỗ nhẹ đầu Ngọc mà nói:

- Để anh đưa em đi rửa mặt, nếu em cứ thế này, anh sẽ không làm bạn trai em đâu.

Từ khi đậu đại học, Ngọc đã chụp xuống đầu tôi cái danh bạn trai. Cô nhóc chụp ảnh tôi đăng lên facebook giới thiệu tôi là bạn trai cô ấy. Lúc tôi không để ý thì lên mở máy tính của tôi ra chỉnh sửa quan hệ trong facebook của tôi và cô ấy là in relationship (đang tìm hiểu). Còn tôi thì hứa với trẻ con nhưng lại rất vô lại mà rút lại lời hứa, luôn phủ nhận vai trò là bạn trai của cô nhóc. Đây là lần đầu tiên tôi vác cái danh “bạn trai” ra dọa Ngọc. Quả nhiên có hiệu quả.

Ngọc cũng sững người vì lần đầu tiên tôi nhắc đến việc tôi là bạn trai em. Em ngẩng đầu nhìn tôi. Nước mũi chảy ròng ròng, mắt sưng đỏ, mascara lem luốc hết cả mặt, dính cả vào cái áo khoác trắng của tôi. Em chớp mắt ngây thơ hỏi:

- Em đi rửa mặt, anh sẽ làm bạn trai em hả?

Tôi thực sự muốn ngồi xuống, ôm bụng cười cho đã, cái bản mặt tỏ tình lần thứ n của em thật thảm hại. Thế nhưng tôi lại bị khuôn mặt thảm hại đó thuyết phục. Tôi nói:

- Ủ!

Buổi chiều cuối đông ấy, tôi đã đồng ý làm bạn trai của một cô nhóc mười chín tuổi.

Thường Xuân biết chuyện tôi bị một cô bé kém tôi tám tuổi theo đuổi, thay vì phản ứng gay gắt như tôi tưởng thì cô bạn thân lại lắng nghe cẩn thận và khuyên tôi rằng: Hãy cho cô bé đó một cơ hội. Tôi cứ tưởng nhỏ sẽ là người đầu tiên và cuối cùng giúp tôi bảo vệ tình yêu của tôi với Mai. Hóa ra tôi nhầm, chỉ mình tôi cứ cố chấp đứng lại với hình bóng cũ còn mọi người vẫn cứ tiếp tục đi.

Thường Xuân nói:

- Mấy năm qua tôi nhìn thấy ông khổ sở đủ rồi. Mai nó bạn thân tôi thật đấy, nhưng ông cũng là bạn thân nhất của tôi, tôi vẫn hi vọng ông được hạnh phúc. Nếu đã quyết định nghiêm túc thì nhớ đừng có lúc nào cũng so sánh cô nhóc với Mai, như thế là không công bằng với em ấy đâu.

Ủ, đúng là nhỏ bạn thân, lúc nào cũng hiểu tôi nhất. Tôi xấu hổ cúi đầu nhìn ly café. Đúng là tôi không muốn so sánh Mai và Ngọc, nhưng chẳng hiểu sao những suy nghĩ ấy cứ xuất hiện trong đầu tôi. Ở Ngọc không có chút bóng dáng nào mỗi tình đầu của tôi, nhưng hình như vì yêu Mai nhiều quá nên tôi đã chấp nhận một cô gái không có bất cứ điểm gì giống Mai đi bên cạnh mình. Để rồi trong lúc vô thức cứ không ngừng so sánh hai người.

Chia tay Thường Xuân, tôi chạy xe chậm chậm qua đường Giảng Võ. Cứ mỗi lần đi qua con đường này tôi không thể đi nhanh được. Tôi dừng xe nhìn sang bên đối diện là trường đại học Y Tế Công Cộng. Đã biết bao lần tôi đứng đợi Mai ở chỗ này nhỉ? Hai năm cấp ba, bốn năm đại học, yêu nhau vậy mà cuối cùng lại không có nhau. Tôi thở dài định đi tiếp thì nhìn thấy một chiếc taxi tấp vào gần cửa trường Y Tế Công Cộng, bóng người vừa đi xuống rất quen thuộc. Vẫn nụ cười ấm áp, vẫn đôi mắt dịu dàng. Đó chẳng phải là Mai, người đã từng là của tôi, hay sao? Đã bao lâu rồi tôi chưa gặp lại em, hai năm hay ba năm? Đường như em còn đẹp hơn trong trí nhớ của tôi.

Người thứ hai bước ra từ xe taxi là một người đàn ông, khoảng ba mươi tuổi. Anh ta nhìn Mai đầy dịu dàng yêu thương, và anh ta đang bế trên tay một đứa bé gái khoảng một, hai tuổi.

Tôi như vô thức bám theo họ. Người đàn ông đó có lẽ quốc tịch Nhật, hai người nói với nhau bằng tiếng Nhật. Trình độ tiếng Nhật nhập môn của tôi không đủ để nghe được họ nói gì với nhau, nhưng tôi lại nghe được mấy từ đứa bé gái bập bẹ nói. Nó gọi Mai là “mama” và nó gọi gã người Nhật kia là “papa”. Cả người tôi như hóa đá, tôi trợn mắt nhìn ba người bọn họ mà quên rằng tôi đang đóng vai anh hùng “núp” đi rình rập ba người đó.

Gã người Nhật nhanh chóng nhận ra có kẻ bám theo và trừng mắt nhìn tôi. Hắn nói nhỏ gì đó với Mai và khi Mai quay lại cô ấy hơi giật mình vì nhìn thấy tôi, đôi mắt cô ấy đầy bối rối. Nhưng vẫn như khi xưa, cô ấy luôn bình tĩnh hơn tôi. Mai và gã người Nhật tiến về phía tôi, nụ cười của cô ấy có chút gượng gạo nhưng ít nhất cô ấy vẫn có thể lên tiếng trước.

- Chào anh, lâu lắm rồi không gặp.

- Chào em! – Tôi đáp lại, thấy vị đắng chát trên môi. – Đây là? – Tôi hướng ánh mắt về phía gã người Nhật.

- Mama! – Đứa bé gái chìa tay về phía Mai đòi bế. Mai gượng cười đón con bé, rồi lại gượng cười với tôi.

- Đây là Hana con gái em, còn đây là Takumi chồng chưa cưới của em. Tụi em đã đăng ký lâu rồi nhưng đầu thu này thì mới tổ chức. Lễ cưới ở Osaka sợ rằng khó mời mọi người tham dự được.

Dù có thể dễ dàng đoán được nhưng tôi vẫn thấy giật người. Một người đã bên tôi sáu năm và thời gian tôi yêu cô ấy còn nhiều hơn thế nữa, cuối cùng chỉ còn mình tôi day dứt về mối tình đó. Em đã có sự lựa chọn mới, đã an ổn từ lâu. Vậy mà sao tim tôi vẫn đau như thế?

Tôi chẳng nhớ tôi và Mai đã nói với nhau những gì, cũng chẳng biết khi ba người bọn họ bỏ đi thì tôi đã ngồi chờ ở cổng trường đại học Y Tế Công Cộng bao lâu.

Người tới tìm tôi là Ngọc.

- Chị Thường Xuân nói anh không khỏe, chị ấy bận, nên mới kêu em qua xem anh thế nào.

Giọng Ngọc đầy lo lắng.

Sao Thường Xuân biết tôi ở đây? Là Mai gọi cho cô ấy? Hóa ra Thường Xuân cũng biết cả rồi sao? Thế nên mới ủng hộ chuyện tôi và bé Ngọc?

- Anh đứng dậy được không?

Ngọc đưa tay về phía tôi. Tôi nhìn cánh tay chìa ra của em, rồi lại nhìn khuôn mặt đỏ bừng chắc vì vừa chạy từ bến xe bus tới cửa em. Tôi nắm chặt bàn tay đang chìa ra ấy, kéo mạnh em ngã vào lòng tôi và ôm chặt.

- Xin lỗi em!

Mấy năm qua, người luôn bên tôi, an ủi tôi, khiến tôi vui vẻ chẳng phải là cô nhóc này sao? Tại sao tôi lại vì một bóng hình đã mất mà luôn bắt công với em đến vậy?

11. Chương 11: Ngoại Truyện 3 Một Thời Để Nhớ

Hai bàn tay tôi đan vào nhau đặt nhẹ lên bụng. Tôi khẽ dựa mình vào một cái ghế tựa không chân đặt sát sàn nhà còn nửa người nằm trong bàn Kotatsu*. Đôi mắt tôi nhìn hai vật để ngay trên bàn mà như nhìn vào rừng rậm âm u không lối ra.

*Kotatsu: Kiểu bàn ngồi có gắn máy sưởi và phủ chăn của người Nhật.

Một thứ là tờ siêu âm màu. Cái vết sần trên hình ảnh siêu âm ấy là bào thai hai tháng tuổi.

Thứ còn lại trên bàn là chiếc điện thoại.

Gọi hay không gọi?

Nếu tôi gọi, anh ấy sẽ lập tức quay trở lại Osaka và đưa tôi về Hà Nội bởi anh ấy yêu tôi và anh ấy rất có trách nhiệm. Là tôi bỏ rơi anh ấy chứ anh ấy nhất định không bỏ rơi tôi. Nhưng sau đó thì sao? Một đám cưới? Nếu muốn điều đó thì tôi đã không bỏ lại anh mà tới vùng đất Osaka lạnh lẽo này, nơi tới một người thân quen cũng không có và một ngày phải làm việc tới mười hai tiếng đồng hồ.

Nếu không gọi? Tôi phải làm gì với đứa con đang thành hình đây?

2.

“Này, chuẩn bị đón nhận quà sinh nhật bất ngờ tui đóng gói bưu kiện gửi sang đây.”

Tôi cười, nhấn lại một cái icon “rất háo hức” cho con bạn thân đang ở Hà Nội. Tôi luôn muốn được giống như nhỏ bạn này, được một lần nhìn thế giới màu hồng phấn. Nhỏ kể khi tám tuổi, nhỏ mất tuổi thơ vui chơi hồn nhiên vì bị mẹ ép buộc đưa tới các lớp học thêm; còn tôi chưa bao giờ kể, tám tuổi, dành cả mùa hè để làm việc vặt ột bà Tây mà tôi tình cờ quen để bà ấy dạy tôi tiếng Anh mỗi ngày một giờ đồng hồ. Tám tuổi tôi đã đi bán đồ lưu niệm lang thang từ bãi biển tới những địa điểm mà người nước ngoài hay lui tới. Tám tuổi tôi đã biết, học ngoại ngữ sẽ bán được nhiều đồ lưu niệm hơn. Và tám tuổi tôi đã biết, không có tiền khi mùa thu tới tôi sẽ không được tới trường.

Ngày ra Hà Nội, tôi mới mười lăm tuổi. Chị gái cùng cha khác mẹ với ba tôi không có con cái, còn ba tôi một nách bốn đứa con. Đáng lý một đứa nhỏ ở làng chài ven biển, sinh ra trong một gia đình nghèo, đồng anh em và làm chị cả như tôi, biết đọc, biết viết là phải nghỉ để phụ giúp gia đình. Nhưng tôi đã ích kỉ, khóc lóc đòi được đi học. Vì thế ba tôi đã gửi tôi ra Hà Nội. Ông nói, coi như cho chị gái một đứa con. Nhưng tôi biết, ông vì muốn tôi được đi học nên mới dứt ruột gửi tôi đi.

Mười sáu tuổi tôi gặp anh ấy.

Ngày hôm đó tôi đi tìm một người bạn bên lớp chuyên Lý vì nghe nói ba mới gửi cho tôi một chút quà quê. Tôi tìm thấy khi cậu ta đang làm thủ môn trong một trận banh với mấy cậu con trai cùng lớp. Tôi đi về phía cầu môn, khẽ giơ tay chào khi cậu ta nhìn về phía mình. Tôi biết rõ cậu bạn này thích tôi và cũng biết rõ bản thân không ưa gì cậu ấy. Nhưng tôi lại không thể tỏ thái độ được vì cứ hai tháng cậu ấy lại về quê một lần, và mỗi lần như thế tôi sẽ nhận được một chút gì đó của ba, để nhắc nhở bản thân rằng, tôi còn được nhớ tới, còn được yêu thương.

Bất ngờ trái banh đáng lý phải rơi vào cầu môn thì lại nhằm thẳng vào mặt tôi mà hạ cánh. Khi tôi bốt choáng váng và hé mắt ra nhìn thì người đang đỡ tôi là anh ấy, cũng chính là người vừa sút trái banh vào tôi. Sau này anh ấy nói:

- Nhìn em khi đó, mặt mày nhăn nhó, chảy máu cam ròng ròng mà chẳng biết thế nào, anh lại thích, lại yêu.

Sau này khi nghĩ lại tôi đã cười tự giễu mình rất nhiều lần. Ai bảo anh yêu một cô gái có mặt mày nhăn nhó làm gì? Để tình yêu của chúng ta rồi cũng nhăn nhó, đau đớn như lần đầu gặp mặt ấy?

Bác tôi rất nghiêm khắc, bà nuôi tôi vì bà muốn có một suất bảo hiểm cho tuổi già, tôi không nhận ra được một chút yêu thương nào từ bác. Bác nhiều tuổi, lại sống cô độc bao năm vì thế vô cùng khó tính. Tôi không bao giờ dám trái ý bác, không dám yêu đương và chơi bời với bạn bè, chỉ biết học và học. Tôi sợ bác biết tôi không ngoan sẽ đuổi tôi về quê, mặc dù luôn nhớ bố và thương các em nhưng tôi phải học, phải có điều kiện tốt hơn thì tôi mới giúp bố và các em được. Ấy vậy mà anh và cả con bạn với cuộc sống toàn màu hồng của anh lại nhảy bổ vào cuộc đời của tôi, bất ngờ hết như trái banh đập vào mặt tôi.

Con bạn thân của anh vì giúp anh mà tiếp cận tôi, nó nói về anh nhiều tới mức tôi muốn đau đầu. Còn anh thì “mặt dày” theo đuổi tới mức tôi phát sợ. Thế rồi chẳng biết cuộc sống quá thiếu thốn tình thương và sự cô đơn nơi đất Hà Thành hay sự kiên trì của anh mà cuối cùng đã giúp tôi thắng được nỗi sợ hãi bị bác phát hiện để có một anh chàng người yêu và một cô nàng bạn thân.

3.

Đêm qua trận tuyết đầu tiên đã tới, bận rộn khiến tôi không nhận ra điều đó cho đến sáng nay mở cửa, nhìn thấy một lớp tuyết dày tôi mới bật cười, chụp ngay một bức ảnh gửi qua facebook cho con bạn thân vì tôi biết, nó sẽ tức điên lên khi nhìn thấy tuyết. Nó luôn thao thao bất tuyệt với tôi về giấc mơ được ra nước ngoài, nhưng ba mẹ nó không cho phép nó đi, họ chỉ có một cô con gái duy nhất sao dám mạo hiểm để nó đi quá xa. Nó nói nó ghen tỵ với tôi, nào biết tôi đâu có muốn phải đánh đổi tình yêu của mình vì chuyện đi này.

Kết thúc giờ giảng tôi lại tất tả với công việc làm thêm ở một tiệm tạp hóa. Tiếng Nhật của tôi không tốt lắm nên chỉ có thể làm việc sắp xếp các món đồ lên giá và nhận hàng được giao tới. Lương chỉ bằng đúng quầy thanh toán nhưng vất vả hơn nhiều. Có điều công việc này sẽ không còn kéo dài nữa bởi tôi mới kí được hợp đồng cho công việc sau khi tốt nghiệp. Điều kiện làm và đãi ngộ cuộc sống sau đó sẽ tốt hơn nhiều. Cả buổi chiều hùng hục làm việc trong kho hàng, tôi quên xù mắt là mình muốn ngắm tuyết rơi. Ông chủ cho tôi về sớm vì biết hôm đó sinh nhật tôi nhưng lúc trở về kí túc xá thì sắc trời cũng đã sâm sẩm tối.

Tuyết rơi lất phất như mưa phùn mỗi đợt tết về ở Hà Nội. Tôi nhớ mưa phùn. Tôi nhớ anh da diết. Một đứa con gái làng chài có cái đáng tự hào nhất là sức khỏe như tôi, bị anh giữ lại, kéo cái áo khoác rộng và phủ lên đầu tôi vì sợ mưa phùn làm tôi ốm. Tôi như con chim nhỏ nép vào cánh tay đang dang rộng của anh. Bóng dáng cao lớn và tà áo khoác của anh khi đó, tôi đã nghĩ rằng đủ sức để che chở suốt cuộc đời tôi. Nhưng tôi đã nhanh chóng nhận ra, mình đã nhầm. Anh có thể che chở cho tôi nếu tôi chỉ là tôi mà thôi. Bác gái ngày một già, ba mẹ tôi cũng vậy, những đứa em thơ của tôi ngày một lớn. Tôi ao ước có người che chở cho tôi, nhưng tôi còn có trách nhiệm phải che chở cho người khác.

4.

Tôi học Y tế công cộng, còn anh học Bách khoa, vì thế tôi ra trường trước anh một năm. Anh nói:

- Chờ anh ra trường rồi mình kết hôn.

Ngày anh ra trường cũng là ngày đưa em sau tôi vào đại học, hai đứa còn lại đều vào cấp ba. Mẹ anh có thể chấp nhận một đứa con dâu ngoại tỉnh, trong tay không có gì hết nhưng sao có thể chấp nhận việc nuôi

báo cô ba đứa em của con dâu và để nó phụng dưỡng ba mẹ cùng một người bác? Cho dù chấp nhận thì lòng tự trọng của tôi cũng không cho phép. Vấn đề này sớm muộn cũng là lí do khiến tình cảm của chúng tôi rạn nứt. Tôi đã nhìn ra điều ấy từ rất sớm vì tôi vốn là một con bé làng chài nghèo khổ, luôn biết suy tính trước sau.

Lẽ tốt nghiệp của tôi, anh và nhỏ bạn thân đã không thể tin được khi tôi nói tôi nhận được học bổng của Nhật và tôi chắc chắn sẽ đi.

Tôi nhìn thấy nét kinh ngạc và hoảng hốt trong mắt anh nhưng tôi lựa chọn im lặng. Anh biết tôi đủ rõ để hiểu vì sao tôi làm vậy. Khi tôi lấy được Visa sang Nhật, anh đưa tôi tới đại sứ quán để nhận nó. Anh đã nói “Anh chờ em!”, ba từ ấy khiến tôi run rẩy vì anh đã nói cho tôi sự lựa chọn của anh. Tôi ích kỉ nhưng anh vẫn lựa chọn sẽ yêu thương tôi. Có điều tình yêu ấy có thể kiên trì đến khi tôi có thể đáp lại được không? Tôi bảo anh rằng:

- Đừng chờ em!

Tôi biết ba chữ ấy tổn thương anh sâu sắc đến mức nào nhưng tôi không còn cách nào khác. Trách nhiệm mà tôi phải gánh vác không biết chừng nào mới buông bỏ được, và tôi không muốn níu giữ anh để rồi mất anh. Thà tôi làm anh đau chứ nhất định tôi không muốn một ngày người bị bỏ rơi là tôi. Là tôi hèn nhát và sợ bị tổn thương.

5.

Tôi đi bộ độ mười lăm phút từ chỗ làm thêm về đến kí túc xá. Từ xa, tôi nhìn thấy dưới ánh đèn cao áp lối vào kí túc xá là một anh chàng trong bộ đồ xám màu, đứng co ro trong tuyết lạnh, hai chân cứ chốc chốc lại co lên, chắc vì đi giày đế mỏng bị tuyết lạnh thấm vào. Anh chàng ấy bị mọi người chú ý vì đang quàng một chiếc khăn màu xanh nõn chuối, quần hai vòng trên cổ mà vạt khăn buông xuống còn chạm gối.

Hóa ra đây chính là “món quà” sinh nhật mà con bạn thân nói tới hay sao? Tôi bật khóc và bật cười cùng một lúc. Khi tôi đan chiếc khăn ấy, đã cố tình chọn cái màu sắc chói mắt này là vì muốn trách anh bắt tôi phải làm một việc vô vị. Còn con bạn tôi lần đầu nhìn thấy cái khăn kinh khủng ấy đã phán rằng:

- Nếu Phong nó dám quàng cái khăn này, đứng trước cổng trường đợi mày thì đời này kiếp này mày không cần thử thách tình yêu của nó nữa.

Rõ ràng là anh ấy đứng ở cổng kí túc xá chứ không phải cổng trường mà sao tình yêu của anh ấy tôi vẫn cảm nhận chân thực và rõ ràng thế này? Tôi biết anh ấy yêu tôi, luôn vì tôi mà theo đuổi, từ lớp Lý sang lớp Toán, từ trường Bách khoa sang trường Y tế cộng đồng, và bây giờ từ Hà Nội sang Osaka. Nhưng đuổi theo như thế để làm gì khi mà cả hai chúng tôi không thể đi trên cùng một con đường?

Đáng lí tôi không nên khóc, chẳng nên cười mà nên lạnh lùng bước qua anh. Nhưng tôi đã khóc, cười và nhào mình vào vòng ôm của anh. Giấy phút đó tôi đã yếu lòng, đã quên đi mất hợp đồng làm việc năm năm vừa được kí kết sáng nay.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy thấy anh nằm sấp trên giường, một cánh tay cứ cố chấp đặt trên ngực tôi dù tôi đã hai lần nhẹ nhàng gạt nó ra. Tôi đưa tay chạm nhẹ má anh, trái tim muốn nổ một nụ cười hạnh phúc nhưng lí trí lại lắc đầu nói không thể. Tôi rời giường trước khi anh tỉnh lại và trở về khi đã mệt mỏi. “Món quà” này không được thông báo trước vì thế tôi không sắp xếp được lịch học và làm việc. Tôi nhìn thấy sự thất vọng trong mắt anh mỗi khi tôi trở về từ chỗ làm thêm nhưng tôi dần lòng lẩn tránh ánh mắt đó và âm thầm hối hận vì giây phút yếu lòng của mình.

Visa du lịch của anh hết hạn, anh phải trở về. Đứng ở sân bay anh vẫn nói câu mà hai năm trước anh nói với tôi.

- Anh chờ em!

Còn sáu tháng nữa là tôi tốt nghiệp. Anh ấy chờ được sáu tháng nhưng năm năm thì sao? Tôi cần năm năm đó, gia đình tôi cần nó. Tôi áp dụng giải thích:

- Em... sau khi tốt nghiệp, em... có một bản hợp đồng năm năm.

- Em đã kí nó?

Giọng nói của anh bất chợt cao và đanh lại. Tôi nín tay anh, cúi đầu không đáp.

Tôi biết tôi ích kỷ và sự chịu đựng của anh đã đi tới giới hạn. Phút cuối cùng tôi mới để anh biết về bản hợp đồng hết như cái lần tôi nói sẽ đi Nhật, cả hai lần đều là tôi thông báo với anh chứ không phải hỏi ý kiến hay thảo luận cùng anh. Tôi luôn quyết định con đường mình mà không đếm xỉa gì đến cảm xúc của anh. Khi anh gỡ những ngón tay mà tôi đang níu chặt áo anh ra, tôi đã hiểu. Con đường tôi đã đi luôn có anh mãi miết đuổi theo nhưng bây giờ anh không thể đi trên con đường ấy cùng tôi nữa.

Anh im lặng cho tới khi đi vào làm thủ tục xuất cảnh mới quay đầu lại nhìn tôi và nói:

- Giữ gìn sức khỏe.

Anh nói bốn từ “Giữ gìn sức khỏe.” chứ không phải ba từ “Anh chờ em.” nữa. Tôi nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của anh cho đến khi nó bị che khuất bởi các lớp cửa. Một lần ngoảnh đầu lại anh cũng không. Rõ ràng tôi nói anh đừng chờ tôi vậy mà khi anh quyết định không chờ tôi nữa, trái tim tôi lại đau đớn đến vậy?

6.

Hana nghĩa là hoa. Hồi còn yêu nhau, anh hay bảo:

- Con gái sẽ đặt tên là Hoa.

Tôi nghĩ cái tên ấy thật què mùa, thô thiển. Nhưng rồi khi con gái chào đời, cô nữ hộ sinh hỏi đặt tên con là gì, tôi đã như phản xạ mà nói:

- Hana Hoàng.

Kể từ lần chia tay ở sân bay ấy, ba năm rồi, tôi vẫn chưa liên lạc với anh. Ban đầu tôi rất sợ anh biết chuyện, sợ anh lôi tôi về Việt Nam, bắt tôi làm một cô vợ, một bà mẹ ngoan ngoãn vì thế đến con bạn thân tôi cũng cắt đứt liên lạc. Nhưng tôi lo lắng quá nhiều thì phải, con bạn thân vẫn đều đều nhắn tin thăm hỏi và không hề dả động một chữ nào đến anh, điều này thật lạ với tính cách của nó. Chỉ có một cách để lí giải cho việc này, anh đã thực sự buông tay. Suy nghĩ này ngày càng ám ảnh tôi khiến tôi không có dũng khí để liên lạc với anh. Là tôi luôn hèn nhát và sợ bị tổn thương.

7.

Hana hai tuổi, gã người Nhật đó cũng làm hàng xóm với mẹ con tôi được ba năm. Gã đã ở bên tôi và giúp đỡ tôi rất nhiều trong ba năm vất vả và khó khăn này. Hana rất thích gã và gã đã lợi dụng lúc tôi không để ý để mà dạy con tôi gọi gã là papa. Tôi giận lắm nhưng nhìn nụ cười ngọt ngào của con gái lại không nỡ bắt nó sửa miệng. Nhưng tôi đã lặng người đi khi nó ngây ngô hỏi:

- Vì sao các bạn khác có papa và mama ở chung một chỗ, còn nhà mình mama toàn đuổi papa ra khỏi nhà vào buổi tối?

Câu hỏi này chắc chắn là gã người Nhật trời đánh đã dạy con tôi nói. Tôi lườm gã một cái và trốn tránh việc trả lời con gái. Tôi viện cớ rằng nó quá bé bỏng, tôi có giải thích nó cũng không hiểu thay vì đổ lỗi tại sự ích kỷ của bản thân mà ba nó còn chưa biết đến sự tồn tại của nó. Tối đó khi tôi đẩy gã người Nhật ra khỏi phòng như mọi khi, gã đã lừa mà ôm chặt lấy tôi, gã khỏe nên tôi giãy giụa thế nào cũng không thoát. Gã bảo:

- Anh mệt mỏi vì chờ đợi rồi. Em về Việt Nam đi, nếu người đó còn chờ em, thì em ở lại, nếu không em quay trở về với anh.

8.

Miệng gã bảo tôi là ở Nhật chờ tôi, vậy mà lúc rời Nhật, ghé bên cạnh mẹ con tôi trên máy bay lại là gã. Nhưng thật may vì gã đã theo tôi bởi đau đớn gặm nhấm một mình mùi vị chẳng dễ chịu chút nào.

Tôi hẹn gặp con bạn thân vì muốn hỏi một chút tình hình của anh. Nó ngập ngừng mãi mới nói với tôi rằng, anh có đã bạn gái, cũng được một năm rồi. Dù đã chuẩn bị cho tình huống ấy mà sao trái tim vẫn đau đớn quặn thắt đến vậy? Tôi tới quán cà phê manga mà tôi thích nhất hồi sinh viên, nơi anh ấy vẫn luôn bị tôi

ép buộc đi cùng. Chị chủ quán không nhớ ra tôi, cũng phải thôi, đã năm năm rồi mà. Tôi quay lại đây vì muốn một chút hoài niệm để vỗ về con tim và cũng để suy nghĩ thật kĩ nên gặp anh hay không?

Nhưng chưa kịp nghĩ thì ở đó tôi gặp lại anh. Nói đúng hơn là tôi nhìn thấy anh bởi anh không hề biết tôi ở đó. Chỗ anh ngồi vẫn là chỗ khi xưa chúng tôi thường chọn, nhưng người ngồi kế bên anh không còn là tôi nữa.

Anh ngồi cùng một cô gái ít tuổi, có lẽ còn là sinh viên. Cô ấy ôm chặt hông anh, mặt vùi vào lồng ngực anh khóc lóc, chốc chốc lại ngước mắt nhìn anh nghẹn ngào nói gì đó. Thứ biểu cảm ngây thơ, hồn nhiên của cô gái ấy luôn là thứ khiến tôi bĩu môi chê bai nhưng tận sâu trong lòng là thèm khát. Có lẽ họ vừa cãi nhau. Ánh mắt anh ấy khi đối diện với cô gái đầy vẻ bất đắc dĩ nhưng cũng tràn đầy yêu thương. Trước đây mỗi lần tôi thắng thường từ chối sự theo đuổi bám dính của anh, anh cũng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy.

Tôi quay lưng bước đi, bàn chân như đeo chì. Rõ ràng anh ấy đã buông tay, vì lí gì mà tôi cứ cố chấp tin rằng anh ấy vẫn ở một chỗ và chờ tôi ngoảnh đầu lại? Một cô gái ngây thơ có đôi mắt trong sáng không gợn chút sầu lo, một cô gái anh có thể dang tay bảo vệ chứ không phải một cô gái muốn gánh trên lưng một đồng trách nhiệm mới là sự lựa chọn tốt nhất dành cho anh ấy.

Tôi trở về khách sạn, gã người Nhật đang bế Hana chờ tôi ở sảnh lớn. Hana bi bô nói:

- Con và papa chờ mama mãi.

Tôi kéo con bé vào lòng để nó không nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của tôi. Gã người Nhật cười. Tôi biết gã đang cười trên sự đau khổ của tôi, nhưng sao tôi trách gã được, tôi đã hứa với gã nếu anh ấy không chờ tôi thì tôi sẽ đồng ý để gã đi bên tôi.

Tôi ôm chặt Hana, ôm chặt một thời để nhớ của mình, và chìa bàn tay ra cho gã nắm

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ki-ba-viet-cho-con>